

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

❧ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ❧

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ	<i>Βαρκοῦλες (ποίημα)</i>
ΠΑΛΗΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ	<i>Θαλασσινὸ ποίημα</i>
Ν. ΛΑΣΚΑΡΗ	<i>Τὰ ἐν Ναυπλίῳ</i>
Χ. ΚΑΡΑΒΙΑ	<i>Ἡ Ἰθάκη κατὰ τὸ 1821.</i>
Δ. Γ. ΖΩΓΡ.	<i>Τὸ Α΄ Πανελ. Γεωργικὸν Συνέδριον. Ὁ κ. Δ. Ἀραβαντινὸς</i>
ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΨΑΜΠΕΔΗ	<i>Ὁ Κανάρης.</i>
ΤΙΜΟΥ ΜΑΛΑΝΟΥ	<i>Λυρικά Ταξείδια.</i>
Γ. Κ.	<i>Ἐκδοσις τοῦ 1921.</i>
Π. Κ. ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	<i>Ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς.</i>
Π. ΚΟΛΛΑ	<i>Ἐπιτύμβιον.</i>
Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ	<i>Μετεμψύχωσις. Ξένη Καλλιτεχνικὴ κίνησις.</i>
ΦΙΛΗΣ Κ. ΒΑΤΙΔΟΥ	<i>Στὴ μέρα ἐκείνη.</i>
ΝΕΣΛΗ ΡΕΝΟΥ	<i>Πεξιοτάγουδα. Ἐταιρεία Βυζαντινῶν σπουδῶν.</i>
Γ. ΜΑΡΑΝΤΗ	<i>Ἀπὸ τὸ ποιητικὸ ἔργο τοῦ Η. Σοφιστῆ.</i>
ΤΑΣΣΟΥ ΜΑΝΤΑ	<i>Ρόδα.</i>
ΝΕΛΟΥ ΑΔΑΜΑ	<i>Ἐνα Γράμμα.</i>
ΠΑΝΟΥ ΟΙΣΤΡΗΔΑΤΗ	<i>Ὁ Μονεζίνης.</i>

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Κτηματογράφους Προστίειν Καλλιθέας Πρόσκλησις

Προκειμένου συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 8 τοῦ νόμου 1122, ὡς οὗτος ἐπεξετάθη διὰ τοῦ Νόμου 1085, νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἐξακριβωσιν τῶν ὁρίων καὶ τῆς νομικῆς μορφῆς τοῦ προαστείου Καλλιθέας ἀκινήτων ἰδιοκτησιῶν.

Κ α λ ο ῦ μ ε ν

ὅπως προσέλθωσιν ἐπιτοπίως ἀποπροσώπως ἢ δι' εἰδικῶν πληρεξουσίου ἢ διὰ προσώπου ἐνεργούντος διὰ λογαριασμὸν αὐτῶν οἱ δηλώσαντες ἢ καὶ μὴ δηλώσαντες νομεῖς, κύριοι ἢ ἄλλοι ἀξιούντες ἐμπράγματα δικαίωματα ἐπὶ τῶν ἀκινήτων ἰδιοκτησιῶν.

1ον) τοῦ ἐπ' ἀριθ. 62 οἰκοδομικοῦ τετραγώνου τοῦ κειμένου δυτικῶς τῆς Χαροκοπείου Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς καὶ περιβαλλομένου ὑπὸ Ἄωνύμων ὁδῶν καὶ τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ.

2ον) τοῦ ἐπ' ἀριθ. 63 οἰκοδομικοῦ τετραγώνου τοῦ κειμένου ἐπίσης δυτικῶς τῆς ἄνω Σχολῆς καὶ περιβαλλομένου ὑπὸ ἄνωνύμων ὁδῶν.

3) Τοῦ ἐπ' ἀριθ. 59 οἰκοδ. τετραγώνου κειμένου ἐπίσης δυτ. τῆς ἄνω Σχολῆς καὶ περιβαλλομένου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀντωνίου Βρατσάνου καὶ ἄνωνύμων ὁδῶν τὴν 8ην Σεπτεμβρίου 1921 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 9—11 π. μ.

Ὅμοίως τῶν ἀκινήτων ἰδιοκτησιῶν.

1ον) Τοῦ ἐπ' ἀριθ. 60 οἰκοδομικοῦ τετραγώνου τοῦ κειμένου ἐπίσης δυτικῶς τῆς ἄνω Σχολῆς καὶ περιβαλλομένου ὑπὸ τῶν ὁδῶν Ἀντωνίου Βρατσάνου καὶ ἄνωνύμων.

2ον) Τοῦ ἐπ' ἀριθ. 160 οἰκοδομικοῦ τετραγώνου τοῦ κειμένου ἐπίσης δυτικῶς τῆς ἄνω Σχολῆς καὶ περιβαλλομένου ὑπὸ τῶν ὁδῶν Ἀντωνίου Βρατσάνου καὶ ἄνωνύμων.

3ον) Τοῦ ἐπ' ἀριθ. 160 οἰκοδομικοῦ τετραγώνου τοῦ κειμένου ἐπίσης δυτικῶς τῆς ἄνω Σχολῆς καὶ περιβαλλομένου ὑπὸ τῶν ἄνω ὁδῶν καὶ τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ.

4ον) Τοῦ ἐπ' ἀριθ. 181 οἰκοδ. τετραγώνου τοῦ κειμένου ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἀντωνίου Βρατσάνου, ἄνωνύμων, Τριγγέτα καὶ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ τὴν 10ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 9—11 π. μ.

Ὅμοίως τῶν ἀκινήτων ἰδιοκτησιῶν.

1ον) Τοῦ ἐπ' ἀριθ. 53 οἰκοδομικοῦ τετραγώνου τοῦ περιλαμβανομένου ὑπὸ τῶν ὁδῶν Ἀντωνίου Βρατσάνου Τριγγέτα καὶ ἄνωνύμων.

2ον) Τοῦ ἐπ' ἀριθ. 54 οἰκοδομικοῦ τετραγώνου τοῦ περιβαλλομένου ὑπὸ τῶν ὁδῶν Τριγγέτα, Λασκαρίδου, Ἀντωνίου Βρατσάνου καὶ ἄνωνύμων.

3ον) Τοῦ ἐπ' ἀριθ. 55 οἰκοδομικοῦ τετραγώνου τοῦ

περιβαλλομένου ἐπίσης ἐπὶ τῶν ἄνω ὁδῶν τὴν 13ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 9—11 π. μ.

Γνωστὸν ποιοῦμεν ὅτι ἡ ὑποθέσις αὕτη συμφέροι πρὸ παντὸς τοῖς ἰδιοκτίταις, οἵτινες ἀπαξ διὰ παντὸς ἐξασφαλίσουσι τὰ ὅρια τῶν ἰδιοκτησιῶν των ἐν περιπτύσει δὲ προσελύσεως τοῦ ἰδιοκτίτου, θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ὑποθέσειν συμφώνως τῷ Νόμῳ καὶ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτῶν, ἐπιφυλασσόμενοι καὶ εἰς τὴν ἐπιβολὴν προστίμου μέχρι τοῦ 1)5 τῆς ἀξίας τῆς ἰδιοκτησίας.

Διὰ πᾶσαν δὲ πληροφορίαν πᾶς τις δύναται ν' ἀποταθῆ εἰς τὰ γραφεῖα ὁδῶν Ὀθωνος 6 καθ' ἐκίστην 10—12 1)2 π. μ. ἢ νὰ συμβουλευθῆ τὸ σχεδιάγραμμα Καλλιθέας τὸ ἐκτεθειμένον ἐντὸς τοῦ περιεπέροου τροχιοδρόμου ἐν Καλλιθέᾳ.

Ὁ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως μηχανικὸς
Θ. ΣΑΡΑΜΑΝΘΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ (Ἐπιμελητεία Στρατοῦ, Γραφεῖον Β)

Διακηρύσσει

Ὅτι ἀκυρωθέντων τῶν διαγωνισμῶν τῆς 3ης Δεκεμβρίου διὰ τὴν προμήθειαν 220.000 ὀκτάδων στατοκηρίων καὶ τῆς 10ης Δεκεμβρίου διὰ τὴν προμήθειαν 300.000 σάκκων κενῶν, ἐπαναλαμβάνονται οὗτοι ὡς κάτωθι.

1) Διὰ τὴν προμήθειαν 220.000 ὀκτάδων ΣΤΕΑΤΟΚΗΡΙΩΝ τὴν εἰκοστήν ὀγδόην (28) Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 11 1)2 12 π. μ.

2) Διὰ τὴν προμήθειαν 300.000 σάκκων κενῶν τὴν εἰκοστήν ἐνάτην (29) Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 11 1)2—12 π. μ.

Οἱ σχετικοὶ ὅροι συμφωνιῶν εἰσὶν κατατεθειμένοι ἐν τῷ ὡς ἄνω Β Γραφεῖῳ Ἐπιμελητείας ὅπου οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Ἀθῆναι τῆ 10ῃ Ἰανουαρίου 1922

Ὁ Ὑπουργὸς

Ν. Γ. Θεοτόκης

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

(Ἐπιμελητεία Στρατοῦ Γραφεῖον Β)

Διακηρύσσει

Ὅτι ἀκυρωθέντος τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς 27ης Δεκεμβρίου π. ἔ. διὰ τὴν προμήθειαν 200.000 ὀκτάδων ντομάτας μελετὲ ἐπαναλαμβάνεται οὗτος τὴν Τρίτην (3) τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 11 1)2—12 π. μ. ἐν τῷ ὡς ἄνω Β Γραφεῖῳ Ἐπιμελητείας.

Οἱ διαγωνιζόμενοι ὀφείλουσι νὰ προσκομίσωσι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ διαγωνισμοῦ δεῖγμα εἰς διπλοῦν καλῶς συσκευασμένον.

Ἀθῆναι τῆ 14ῃ Ἰανουαρίου 1922

Ὁ Ὑπουργὸς

Ν. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΟΔΙΚΟΝ (ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ)

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ :</p> <p>ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ</p> <p>Διεύθυνσις :</p> <p>Δεσποινίς ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ</p> <p>Ὅδοσ Μενάνδρου, 83, Ἀθήνας.</p> <p>Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις :</p> <p>Ἑλληνικὴν Ἐπιθεώρησιν - Ἀθήνας</p>	<p>ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΝ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Διὰ τὸ Ἑσπερικόν . . . Δραχ. 20.—</p> <p>Διὰ τὴν Ἀμερικὴν . . . Δολλάρ. 4.—</p> <p>Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα Δραχ. 40.—</p> <p>Δι' Ἀγγλίαν, Ἀγγυπτον καὶ Κύπρον Σελλήνια 15.—</p> <p>Ἐκδοσις πολυτελεῆς γενικῶσ Δρ. 25.</p>	<p>Πᾶν χειρόγραφον δημοσιευόμενον ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφεται.</p> <p>—ο—</p> <p>Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρχονται ἀπὸ τῆσ 1ης ἐκάστου μηνός.</p> <p>—ο—</p> <p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 1.50</p>
--	---	--

ΒΑΡΚΟΥΛΕΣ

Τόδα, δὲν ἦταν ὄνειρο, δὲν ἦταν παραμῦθι.
Γαλάζια ἦταν ἡ θάλασσα κι' ἦταν βαρκοῦλεσ πλήθη.

Κι' εἶχαν δλόλευκα πανιά κι' ἦτανε καλοκαίρι
Κι' ἀρμένιζαν μὲ τὸ ἀπαλὸ τῆσ θάλασσασ ἀγέρι.

Μὰ ὡσ ἀρχησε τὸ δειλινὸ τὰ πέπλα του ν' ἀπλώνει
Τὸ ἀγριο τ' ἀγέρι τῆσ στεριᾶσ πιάνει καὶ δυναμώνει.

Καὶ τίσ βαρκοῦλεσ ἔσερνε μακρὰ ἀπὸ τὸ ἀκρογιάλι
Καὶ θάμπωναν καὶ χάνουνταν ἢ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη.

Μαύρη εἶναι τώρα ἡ θάλασσα, κύματα μανιασμένα,
Οἱ ἀφροὶ τους μόνου ἀσπρίζουνε, λευκὸ πανὶ κανένα. . .

Τὸ λέω καὶ μοιάζει μὲ ὄνειρο, μοιάζει σὰν παραμῦθι
Γαλάζια ἦταν ἡ θάλασσα κι' ἦταν βαρκοῦλεσ πλήθη.

Κ. Ἀθανασιάδης

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ

Ἄγερα βγάζουν ἢ στεργιῆσ καὶ ἀφρομανᾶνε οἱ κῆβροι
καὶ στῶν κυμάτων τὸν ἀφρὸ πηδῶντας τὸ καρᾶβι
ἴταρρεῖσ το ἀνοιξιᾶτικο μιὰ μέλισσα—ποῦ θέλει
ἀπ' τοῦ πελάγου τὸν ἀνθὸ ν' ἀρπάξει ἀγνὸ τὸ μέλι.

Πάνου ἀπ' τὸ ξᾶρι τὸ ψηλὸ ζυγίζεται ἕνας γλάρος
κι' ἐκεῖ μακρὰ, ἀκοίμητος—σὰν μάτι δράκου—ὁ φάρος

μέ μιὰ ρομφαία πύρινη σπαθίζει τὸν αἰθέρα
καὶ πότε γνέφει κοντινὰ καὶ πότε γνέφει πέρα.

Ἡ νύχια ἔρχεται βαρεῖα μετὰ τὸ ἄγριο ξεροβόρι
κι' ἀστρσπελέκια πολεμοῦν στὰ μολυβένια πλάτια
καὶ ἡ γοργόνα ἡ ξύλινη στοῦ καραβιοῦ τὴν πλώρη
βουτᾶ μετὰ τρόμο στὸ βυθὸ τὰ ὀρθάνοιχτά της μάτια.

— Ἐβαλες ὄλα τ' ἄσπρα σου πανάκια, ὦ τρεχαντήρι
σὺν νύφη ποῦ στολιστήκε νὰ πάη σὲ πανηγῦρι
Κι' ὅμως καθὼς ἀνοίγεται ἡ ἄβυσσος μπροστά σου
μποροῦνε τὰ νυφιάτικα νὰ γίνουν σαβανά σου.

— Χάρο δὲν συλλογίζομαι κ' οὔτε σὲ πανηγῦρι
πηγαίνω. Ἐχω νεϊόπαντρο ἐγὼ καραβοκύρη
ποῦ ἄφησε νύφη ὀχτῶ ἡμερῶν ἐκείνην ποῦ ἀγαπάει
καὶ γιὰ νὰ τρέξη νὰ τὴν βρῆ τῆς μπόρες δὲν ψηφάει.

Ο ΠΑΛΗΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΤΑ ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ

(1825—1834)

(Συνέχεια)

Αἱ ἀνακρίβειαι τοῦ Mac-Farlane μᾶς ἀπεμάκρυναν
ὀλίγον τοῦ Ναυπλίου εἰς δ' ἐπανερχόμεθα.

Ἐλέχθη ἀνωτέρω ὅτι ὡς ἐκ τοῦ ἀνωμάλου τῆς πο-
λιτικῆς καταστάσεως, διετηρεῖτο ἐν Ναυπλίῳ ποιᾶ-
τις κοινωνικὴ ψυχρότης καὶ ἐπιφυλακτικότης. Ἐν τού-
τοις, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μεθ' ὄλην τὴν σοβαρότητα
τῶν καιρῶν καὶ τὴν δικαιολογημένην ἄλλως τε ἀρμα-
τωλικὴν ἀγριότητα τῆς ἐποχῆς, ὀλίγον πρὸ τῆς ἐν
Ναυπλίῳ μεταδόσεως τοῦ Κυβερνήτου «δ' ἐν Ναυπλίῳ
λαὸς ἐπεδίδετο ἄφροντις εἰς πότους, γάμους, ἄσματα,
πρυκροτήματα, καὶ διηγεκῆ ἐϋθυμίαν». (1) Ἄξιον δὲ
σημειώσεως, εἰδικῶς μάλιστα διὰ τὴν ἀνὰ χεῖρας ἱστο-
ρίαν, εἶνε ὅτι μετὰ τὴν ἐν Πύλῳ (8 Ὀκτωβρίου 1827)
παγωλεθρίαν τοῦ τουρκικοῦ στόλου ὑπὸ τῶν τριῶν προ-
στατίδων Δυνάμεων, ἐτελέσθησαν ἐν Ναυπλίῳ δοξολο-
γίαί καὶ πανηγῦρεις μετὰ γενικῶν εὐωχιῶν, μεταξὺ
τῶν διαφόρων ποικίλου ἕθους καὶ καταγωγῆς κατοί-

1) Ν. Δραγοῦμ, Ἱστορικαὶ ἀναμνήσεις, τόμος I, σελ. 109.

κων. Μίαν τῶν εὐωχιῶν τούτων, κατὰ τὸν κ. Λαμπρι-
νίδην, (2) ἐν τινι τῶν πρωτευόντων ξενοδοχείων τοῦ
Χίου Ραβδᾶ ἐν Ναυπλίῳ ἔλαξεν ὡς ὑπόθεσιν τῆς «Βα-
βυλωνιάς» τοῦ δ. Α. Κ. Βυζάντιος.

Μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Καποδιστρίου, ἀποκατασταθεί-
σης τελείως τῆς τάξεως, μεθ' ὄλην τὴν ὑπισταμένην ἀκό-
μη ἐκ τῶν πολιτικῶν ἐριθισμῶν σκυθρωπότητα, ἀλλὰ
ὀλίγον ἐξέχουσαι οἰκογένειαι τοῦ Ναυπλίου ἤρχισαν νὰ
δέχωνται ἐν ταῖς οἰκίαις των καὶ νὰ διοργανῶνουν συ-
ναναστροφὰς καὶ ἐσπερίδας ἐστίν' ἔτε καίχοροὺς, εἰς οὓς
τὴν ἑλλειψιν ὀρχήστρας ἀνεπλήρωσε συνηθέστατα ἡ
ρυθμικὴ κρούσις τῶν παλαμῶν τῶν μὴ χορευόντων!
Ἐξαίρεσιν τῆς τοιαύτης μουσικῆς συνοδείας τῶν χο-
ρευτῶν ἀπετέλεσεν ἡ οἰκία κ. Κ. Καρτζᾶ, τοῦ
υἱοῦ τοῦ πρώτου ἡγεμόνος τῆς Μολδατίας Ἰωάννου, ἐν
ἣ ὑπῆρχε τὸ μοναδικὸν κλειδοκύμβαλον τοῦ Ναυ-
πλίου.

Ἐκ τῶν μᾶλλον συχνάζομένων οἰκιῶν τῆς ἐποχῆς
ἦσαν ἡ τοῦ Καραπαύλου, τῶν ἀδελφῶν Σούτσου, τοῦ
Α. Μαυροκορδάτου, τοῦ Ταλιαπέτρα καὶ τοῦ Δημ.
Καλλέργη. Εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ τελευταίου τού-
του ἐσύχναζε καὶ ὁ Κ. Δούκας, ὁ ἐπικληθεὶς Μπράδο-
Μπράδος καὶ ὃν θὰ ἐπανεῦρωμεν μετὰ δεκαετίαν ἐν Ἄ-

2) Μ. Λαμπρινίδου ἡ «Ναυπλία» σελ. 502.

θήνας ὑποστηρίζοντα ἐνθέρμως τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα
καὶ κραυγάζοντα ἐν μέσῃ αἰθούσῃ τοῦ θεάτρου ἐπὶ τῇ
θέᾳ τῶν γυνῶν κνημῶν τῆς πριμαντόνας:

— Πατριῶται! Ζήτω τὸ ἰταλικὸ! Στὸ διάβολο ἄς
πάη καὶ τὸ παληάμπελο!

Τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἤρχισεν ἐν Ναυπλίῳ καὶ κάποια
φιλολογικὴ κίνησις περὶ τῆς συγγράμματος ἐγένετο λόγος
ἐν ταῖς κοινωνικοῖς κύκλοις καὶ ἰδίως ἐν ταῖς αἰθούσαις
τοῦ Καλλέργη, τῶν ἀδελφῶν Σούτσου καὶ τοῦ ἱατροῦ
τοῦ Καποδιστρίου Διονυσίου Ταλιαπέτρα, αἰτινες καὶ
ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετεδλήθησαν κυριολεκτικῶς εἰς
φιλολογικὰ σαλόνα. Ἰδιαίτατα οἱ φιλολο-
γοῦντες συνηθοῦντο εἰς τοῦ ἱατροῦ Ταλιαπέτρα, ὅ-
στις, κατὰ μὲν τὸν Ἄλ. Ραγκαβῆν, ἦτο «ἀνὴρ ἀγχι-
νοὺς καὶ κάτοχος εὐρείας παιδείας, μετ' ἐπιτην καὶ
ἡσυχασμένην τὴν κρίσιν», κατὰ δὲ τὸν Ν. Δραγοῦμην.
Ἐνα ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων γραμματέων τοῦ Καποδιστρίου.
«ἦτο πεπρωτισμένος διὰ σπανίας εὐφυίας καὶ ἀξιολό-
γου ἐπιστημονικῆς μορφώσεως.»

Οἱ περὶ τὴν φιλολογίαν καταγινόμενοι τότε ἐν Ναυ-
πλίῳ μόνις εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρὸς ἐμετροῦντο.
Ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Παναγιώτης,
ὁ Ἰωάννης Βυλάρᾶς καὶ ὁ Ἄλξ. Ραγκαβῆς. Ἐκ τῶν
ἀδελφῶν Σούτσων, ὁ Ἀλέξανδρος (1), τὸ πρῶτον τότε
κατελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς Νάυπλιον, καίτοι
ἦτο νεαρῶτατος τὴν ἡλικίαν, ἔφερεν ἐν τούτοις ἐν τῇ
φιλολογικῇ του πῆρᾳ πέντε ἐν ὄλῳ τραγωδίας ἄς εἶχε
γράψει ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1821—1824. Αἱ πέντε αὐ-
ταὶ τραγωδίαι ἔφερον τοὺς ἐξῆς τίτλους: Ἀναστάσιος
Τσαμαδός, Ἰωάννης Μαυρομιχάλης, Μάρκος Μπότσα-
ρης, Ὁρέστης καὶ Βρούτος, αἰτινες κατὰ τινα βιογρά-
φον του, ἔμειναν ἀνέκδοτοι δυστυχῶς, καίτοι περιέ-
χουσι καλλοῦν ἐξαιτίας καὶ ποιήσιν ρέουσιν ἀπὸ κρη-

νῆς διαγούς (1). Ἐν τούτοις, μία τῶν ἀνωτέρω τραγω-
διῶν

«Ὁ Μάρκος Μπότσαρης», φαίνεται ὅτι καὶ ἐδημο-
σιεύθη διὰ τοῦ τύπου καὶ ἀπὸ σκηνης ἐδιδάχθη. Τὸ
πρῶτον βεβαίως ὁ Abbet Grasset, ὅστις ἀναφέρει ὅτι ὁ
Μάρκος Μπότσαρης τοῦ Α. Σούτσου ἐδημοσιεύθη ἐν Κων-
σταντινουπόλει (2), τὸ δὲ δεύτερον ὁ Gerard de Nerval
ὅστις, ἐπισκεφθεὶς τὴν Σύρον μετὰ τὴν λήξιν τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Ἐπαναστάσεως, γράφει τὰ ἐξῆς: «Κατερχό-
μενος πρὸς τὸν λιμένα εἶδα προγράμματα φέροντα τὸν
τίτλον τῆς τραγωδίας «Μάρκος Μπότσαρης» ὑπὸ Ἀλέ-
κου Σούτσου καὶ τυπωμένα ἰταλίστι διὰ τὴν εὐ-
κολίαν τῶν ξένων». Τὸ ἐσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης,
μεταβὰς εἰς τὸ θέατρον ὁ de Nerval παρηκολούθησε
τὴν παράστασιν περὶ τῆς γράφει τὰ ἐξῆς: «Τὸ δρᾶμα
ἤρχισε διὰ προεισαγωγικῆς σκηνης μεταξὺ τοῦ Μπό-
τσαρη καὶ ἐνὸς τῶν παλληκαριῶν του. Ἡ στομφώδης
καὶ λαρυγγίζουσα ἀπαγγελία ἀμφοτέρων θὰ μὲ ἠμπό-
διζε νὰ ἐννοήσω τὴν ἔνοιαν τῶν στίχων, καὶ ἂν ἤθε-
λεν ὑποτεθῆ ὅτι ἤμουν ἀρκετὰ σοφὸς πρὸς τοῦτο. Εἰς
τὴν δευτέραν πράξιν εἶδα νὰ ἐμφανίζεται ὁ Μουσταῖ-
Πασσᾶς ἐν τῇ μέσῳ τῶν γυναικῶν τοῦ σεραγίου του,
αἰτινες ἐν τούτοις ἦσαν ἄνδρες μετρημισμένοι εἰς γυ-
ναῖκας, καθόσον γνωστὸν εἶναι ὅτι ἐν Ἑλλάδι δὲν εἶναι
ἐπιτετραμμένη ἡ ἐπὶ σκηνης ἐμφάνισις τῶν γυναικῶν.
Τί ἠθικὴ! Ὁ Μουσταῖ-Πασσᾶς εἶχε πλησίον του ἕνα
τῶν παλληκαριῶν του, ὅπως καὶ ὁ ἕλλην ἦρως. Παρα-
κολουθῶν τὸ δρᾶμα, κατάρθωσα τέλος νὰ ἐννοήσω ὅτι ὁ
Μάρκος Μπότσαρης ἦτοίνας νεώτερος Λεωνίδας ὑπεν-
θυμίζων μετὰ τριακόσια παλληκάρια του τῶν τριακο-
σίων Σπαρτιατῶν τὸν ἠρώτισμόν. Τὸ δρᾶμα ἐξελίσσετο
κατὰ τοὺς κλασσικοὺς κανόνας, ἐπερατοῦτο δὲ διὰ πυ-
ροβολισμῶν καὶ ἐχειροκροτετο ζωηρότατα (3)».

ἐτάφη ἐν τῇ περιόλῳ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς. (Περὶ Ἀλέξ. Σού-
τσου βλέπε: Μελέτην τοῦ Marguis de Quieux de Saint-Hilaire
ἐν τῷ Annuaire de l'Association pour l'encouragement des
études Grecques en France, année 1874—Βιογραφίαν αὐτοῦ
προτασσομένην εἰς τὸν Ἑρμούπολι τῷ 1875δημοσιεύθη ἡ Πανό-
ραμα τῆς Ἑλλάδος.—Ἀγγέλου Βλάχου «Ἀνάλεκτα», τόμος δεύ-
τερος σελ. 36—55.—Α. Ν. Γούδα, «Βίοι παράλληλοι» τόμ. βος
—Κ. Α. Σούτσου, Μελέτην ἐν τῷ περιοδικῷ «Χρυσάλλης» τόμ.
Α. 1863, σελ. 161—193 καὶ 225—252.—Π. Ματαράγκας Περ-
νησσός, 1880, σελ. 214—Γ. Τσακοπούλου, «οἱ Σούτσοι καὶ ἡ
πολιτικὴ ποιήσις ἐπὶ Ὀθωνος» Ἀθῆναι 1916).

(1) Thomas Abbet-Grasset, Souvenirs de Grèce, Nevers
1838.

(2) Κατὰ τὸν Ἀγγέλου Βλάχου, αἱ πέντε αὐταὶ τραγωδίαι
ἦσαν παιδικὰ πάντως γυμνάσματα, ὧν τὴν σύνταξιν ὑπαινίσσεται
πρὸς αὐτὸς ὁ Σούτσος ἐν τῇ προλόγῳ τῶν πρώτων τῶν Σατυρῶν
(Α. Βλάχου, Ἀνάλεκτα, τόμος Β' σελ. 39, Ἀθῆναι 1901).

(3) Gérard de Nerval, Les femmes du Caire, σελ. 37—38.
Paris 1887.

Ὁ Σούτσος μετ' ὀλιγόμηνον ἐν Ναυπλίῳ διαμονήν, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ μετέβη εἰς Ἰῶραν ὅπου ἐξέδωκεν ἐν τῇ ἐκεῖ τυπογραφίᾳ τὰς Σατύρας του. Πιθανώτατα, ἐν Ἰῶρᾳ εὗρισκόμενος νὰ ἔστειλεν εἰς Τήνον τὴν τραγωδίαν του «Μάρκος Μπότσαρης» (1) ἣτις, ὡς ἀνωτέρω ἐλέγχθη, ἐπαίχθη ἐκεῖ τότε ὑπὸ ἑρασιτεχνῶν. Ἐπανελθὼν εἰς Ναύπλιον ὁ Σούτσος, ἀνέγνωσεν ἐσπέραν τινὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ταλιαπέτρα τὴν πρῶτην του κωμωδίαν «ὁ Ἄσωτος» ἣν δημοσιεύσας τῷ 1830 ἐν Ναυπλίῳ, (1) ἀφιέρωσεν εἰς ἐκεῖνον «ἐπειδὴ—λέγει ὁ Ν. Δραγούμης—κατὰ τὰς κριτικὰς αὐτοῦ (τοῦ Ταλιαπέτρα) ἐπιστάσιος διώρθωσεν ὁ Ἀλέξανδρος μέρη τινὰ τοῦ Ἄσωτου».

«Καὶ ὁμοῦ—ἐξακολουθεῖ ὁ Δραγούμης—ὁ Ταλιαπέτρας δὲν ἦτο μέγας θαυμαστής τοῦ δράματος. Νὰ μὲν ὑπερηγάπα τὸ λεκτικὸν καὶ ἐθέλετο ἀκούων ἀναγνωστικόμενας σκηνὰς τινὰς, οἷον τὴν τοῦ διπλωμάτου, τὴν τοῦ ἱατροῦ, καὶ τὴν τῶν ποιητῶν, ἀλλὰ καὶ ἐφρόνει ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν ἦτο κωμικὴ, οὔτε καλῶς ἐκλεγμένοι καὶ διακεκριμένοι οἱ χαρακτήρες, ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ κωμ. καὶ λεπτομέρειαι καὶ αἱ ἠθικαὶ εἰκόνες ἦσαν εὐάριθμοι. Τί ἐστὶν ἔλεγε μῦθος στρεφόμενος ἕλως περὶ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ πλούτου τοῦ Ἄσωτου; Τοιοῦτος μῦθος στερεεῖται δραματικῶς διαφύροντος». (2)

1) Τραγωδίαν «Μάρκου Μπότσαρη» ὑπέγραψε καὶ ὁ Παναγ. Σούτσος διὰ στόματος τοῦ ἐκδότη αὐτοῦ, οὐδέποτε ὁμοῦ δημοσιεύσθησαν. (Πρόλογος εἰς «Παναγιώτου Σούτσου, τρία λυρικά δράματα» ἐν Ἀθήναις 1842).
2) Ἀλεξ. Σούτσου, ὁ Ἄσωτος, κωμωδία εἰς πράξεις πέντε. Ἐν Ναυπλίῳ ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἐμμ. Ἀντωνιάδου, 1830. Δευτέρα ἐκδόσις ἐγένετο ἐν Ἀθήναις τῷ 1865.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΙΘΑΚΗ ΚΑΤΑ ΤΟ 1821

Ἡ Ἰθάκη εἰς τὸν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἐθνικὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 προσέφερε πλείστας σπουδαίας ὑπηρεσίας.

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1821 προσέφερε τὸν ἀοίδιμον Εὐγένιον Μητροπολίτην Ἀγχιάλου συγκραμαθέντα μετ' ὅν Πατριάρχην Γρηγόριον τὸν Β', τὸν ἀοίδιμον ἥρωα Σπαρτιάδην Δρακοῦλῆν Ἐκατόνταρχον τοῦ Ἱεροῦ λόχου πεσόντα ἡρωϊκῶς εἰς τὴν ἀνισὸν ἐκείνην μάχην τοῦ Δραγατσανίου καὶ ἑτέρους Ἰθακησίους. Καίτοι δὲ ἐδημοσιεύσαμεν πολλάκις διάφορα σχετικὰ ἱστορικὰ εἰς περιοδικὰ καὶ Ἐφημερίδας οὐχ ἤττον θέλομεν προσηλυθῆσαι νὰ παράσωμεν βιογραφικὰ σημειώσεις τῶν ἐν τῇ ἐπαναστάσει τοῦ 1821 διακρινθέντων Ἰθακησίων.

Καὶ ἡ κρίσις τοῦ Ταλιαπέτρα δικαία ἦτο.

Ἡ σκηνὴ τοῦ «Ἄσωτου» ὑποτίθεται ἐν Ναυπλίῳ. ἦρως δ' αὐτῆς εἶνε ὁ κύριος Σωτήρης «αὐτὸ τὸ παλιοτύπητο καὶ ἀστούμπωτο πιθάρ» κατὰ τὴν Κερά—Θάμερη (1), ὅστις ἀπώτευε τὴν μυθώδη αὐτοῦ παρουσίαν εἰς διασκεδάσεις, χαρτοπαίγνια, χορούς, κυρασιτίτσες, ἱατροῦ, τσαρλατάνους, ποιητὰς καὶ δικηγόρους οἰτινες διὰ τῆς εὐγλωττίας τῶν χάνουν τὰς δίκας τῶν πελατῶν τῶν. Περὶ τὸν Σωτήριον αὐτὸν ἐν «τρώγουν ὡς τὸ κόκκαλο καὶ ἐντόπιοι καὶ ξένοι» «στρέφεται ὀλόκληρος ἡ ἄνευ πλοκῆς καὶ ἐνδιαφέροντος κωμωδία τοῦ Σούτσου».

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παρατηρεῖ τις ὅτι ἀπὸ τῆς σκηνικῆς αὐτῆς ἔργον τοῦ Σούτσου λείπει τὸ τοπικὸν χροῦμα. Ἐμπεποτισμένος ἀκόμη ὁ ποιητὴς του ἀπὸ τὰς κωμωδίας τοῦ Μολιέρου ὅς εἶδεν ἀπὸ σκηνῆς ἡ ἀνέγνωσε κατὰ τὴν ἐν Παρισίαις διαμονὴν του, μετεφύτευσεν ἀτόπως ὅλα τὰ ἐν αὐταῖς πρόσωπα ἐν Ἑλλάδι καὶ δὴ ἐν Ναυπλίῳ ὅπου, καθ' ὅν χρόνον ἐγράφη ἡ κωμωδία του, οὔτε ἑκατομμυριοῦχοι ὑπῆρχον σκορπίζοντες τὰ χρήματά των, οὔτε κυρασιτίτσες, οὔτε ἱατροὶ τοῦ εἶδους τοῦ Ἰπεκακούανα, ἀλλ' οὔτε ποιεῖται καὶ δικηγόροι ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους σατυρίζει ἐν τῷ «Ἄσωτῳ» (2).

(Ἐπεται ἐνέχεια) ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

1) Νικ. Δραγούμης, Ἱστορικὰ ἀναμνήσεις, Τόμ. Ι, σελ. 176—177.
2) «Ἄσωτος» πράξις Β'.

Ὁ Διονύσιος Εὐμορφόπουλος γεννηθεὶς ἐν Ἰθάκῃ εἶνε Ἰθακῆσιος, εἰς τὸν ἑταιριστῶν τῆς μεγάλης Φιλικῆς Ἐταιρείας τοῦ 1821. Ὁ ἦρως τῆς μάχης τῶν Δερβενίων τοῦ 1823 ὅτε καὶ ἐγένετο ἀντιστράτηγος, τῆς Κερκυραίνης, τοῦ Βαλτεσίου, τῶν Τρικλοφῶν, τῶν Πλαδειῶν, τοῦ Κρεουκίου, τῶν Δερβενακίων, τοῦ Ἀγιοπορίου, τοῦ Μαραθῶνος, τοῦ Αἰτωλικοῦ, τῶν Θερμοπυλῶν, τῶν Θηβῶν, τῆς Πέτρας, τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατόπιν ἄλλων μαχῶν. Κατὰ τὸ 1854, καὶ τοὶ γέρον καὶ τὴν καρδίαν ἔχων συντετριμμένην διὰ τὸν θάνατον μονογενοῦς υἱοῦ, τρέχει καὶ πάλιν ὡς ἀρχηγὸς εἰς Πέτα τῶν Ἐπανησίων (ἐκτενὴς βιογραφία ἐδημοσιεύθη εἰς ἔφημερίδα «Ὀδοῦσαια» Ἰθάκης). Ὁ ἦρως οὗτος τῆς Ἰθάκης ἀπεβίωσεν ἐν Πάτραις τὴν 5 Ἀπριλίῳ 1861.

Ὀλίγας δ' ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του εἰς τὴν σταλείσαν ἐπιτροπὴν πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ προεδρεύσῃ εἰ

τὸν ἑορτασμὸν τῆς 25 Μαρτίου 1861 καὶ εἰς τὸ δοθὲν συμπόσιον ἔλεγεν: Παναγοῦρεστε τὴν ἐθνικὴν μας ἐορτήν, εὐχρηθῆτε εἰς τὸν Θεὸν ἵνα αἱ εὐχαὶ σας εἰσακουσθῶσι διὰ τὸ ἔθνος πολὺ ταχέως πρὶν ἢ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης ταύτης τὸ σῶμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον θέλω νὰ θυσιάσω διὰ τὴν Πατρίδα». Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο τὴν 5 Ἀπριλίου 1861 μετ' ἀπειρον πλῆθος λαοῦ. Ἐν τῷ ναφ ἐξεργωνήθησαν λόγοι ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν μετὰ συγκινήσεως παρηνέεσαντος τὴν νέαν γενεάν νὰ μιμηθῶσι τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρός, ὑπὸ τοῦ ρήτορος Κ. Α. Ρηγοπούλου καὶ Κ. Π. Σουδινοῦ. Τοιοῦτος ἐν συντόμῳ ὁ ἀοίδιμος οὗτος Ἰθακῆσιος Διον. Εὐμορφόπουλος. Πατὴρ ἢ θεὸς τοῦτου εἶναι ὁ διαπρέψας ὡς Πλοίαρχος τῆς Ρωσσίας κατὰ τὸ 1770 ὑπὸ τὸν ναύαρχον Λάμπρον Κατζῶνην. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Κατζῶνης ὀρηκτήριον καὶ ἡσυχαστήριον εἶχε τὴν Ἰθάκην, ἐξ ἧς καὶ πλοίαρχος καὶ ναύτας προελάμβανεν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ οἰκογενειακῶς ἐν Ἰθάκῃ διέμενε, ὡς τοῦτο μαρτυρεῖται ἐκ πολλῶν ληξιαρχικῶν πράξεων. Μία τούτων εἶναι καὶ ἡ ἀκόλουθος «Βεβλὸν ἁγίου Νικολάου Μόλου» 1792 Ἀπριλίου 8 ἐδαπείσθη παιδίον ἀρτενικὸν τοῦ Λάμπρου Κουπλέλου Κατζῶνη, ἀνάδοχοι ἦτον ὁ Καπιτὰν Νικόλαος καὶ ὁ Σαμουήλης, ἀνεψιὸς τοῦ Καπιτὰν Ἀντρούτσου, καὶ τὸν ὠνόμασε Λυκοδργον. Παπα Σπαρτίδου ὁ Ξανθόπουλος Ἐφημέριος.

Ἐν Ἰθάκῃ. Χαράλαμπος Κων. Καραβίας.

ΤΟ Α' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Αἱ πλημυροὶ ἐχθροὶ τοῦ Συνεδρίου.— Ἡ ἐπαναστατικὴ εὐγλωττία.— Ἡ κρατικὴ ἀπογοργήσις.— Οἱ Ριζοσπάστες, οἱ ἀδιλλάκτοι καὶ οἱ μειζοπαθεῖς τοῦ Συνεδρίου.

Α'.

Ἐληξάν ἤδη αἱ ἐργασίαι τοῦ Α'. Πανελληνίου ἀγροτικοῦ Συνεδρίου διακρίσασαι περὶ τὸ ἐξάημερον. Εἰς τὴν εἴρεϊαν αἰθούσῃ τῆς «Ἐταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» ὅπου συνεκατάρθησαν οἱ ἀπὸ πάσης γωνίας τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος γεωργικοὶ ἀντιπρόσωποι, ἔλαθε χώραν μία ἀπὸ τὰς ἐπισημοτέρας καὶ σπουδαιοτέρας γεωργικὰς μυσταγωγίας. Θράκες, Ἡπειρώται, Πελοποννήσιοι, Νηπιῶται, Στερεοελλαῖται, Μακεδόνες, Θεσσαλοί, ὅσοι κατώρθωσαν νὰ εἵρουν ἐλευθέρως τὰς ὁδοὺς αἰτινες φέρουν πρὸς τὰς Ἀθήνας,

ἔσπευσαν πρόθυμοι εἰς τὴν φωνὴν τῆς ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς. Οἱ συναελθόντες θὰ ἦσαν πολυπληθέστεροι ἢ φωτιὰ τῆς γεωργικῆς ἀναγεννήσεως θὰ ἦτο ἴσως ὀρηκτικώτερα, ὁ πόθος τῆς γεωργικῆς ἀναπτύξεως θὰ παρίστατο βεβαίως περισσύτερον γιγάντιος, ἀν μὴ οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χεῖμαρροι τῆς πατρίδος μας εὕρισκοντο ἀντιμέτωποι πρὸς τοὺς θερμουροῦς ἐκπροσώπους τῶν ἀγροτικῶν δικαίων, πρὸς τοὺς φωτεινοὺς Συνέδρους τῆς Παναγορτικῆς αὐτῆς ἐξεγέρσεως. Οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χεῖμαρροι τῆς Ἑλλάδος ἀντιαγορτικοὶ καὶ οὔτοι. ἔχθηροι καὶ οὔτοι τῆς γεωργομένης ἡμῶν χώρας καὶ τῶν ἐκπροσωποῦντων ταύτην, ἀφηνιάσαντες ὑπειτήθηον παντοῦ, ἀνατρέψαντες καὶ παρασύραντες τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα δι' ὧν ἡ ἐπίσημος αὐτῆ ἀγροτικὴ Συνέλευσις θὰ καθίστατο ὀγκωδέστερα, ἐπιπληκτικωτέρα ἴσως πλέον πολυσύνθετος καὶ ἐπομένως περισσύτερον ἀντιπροσωπευτικὴ τῶν πόθων καὶ τῶν θελήσεων τῶν ἀγροτικῶν ἡμῶν τάξεων.

Σχεδὸν ἀπεκλείσθησαν οἱ πλείστοι τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Πελοποννήσου, τῆς Σπέρχεις Ἑλλάδος, τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας, λόγῳ τῶν πλημμυρῶν αἰτινες ἐπαρυσίασαν πιστὴν εἰκόνα τῆς γεωργικῆς ἡμῶν ἀθλιότητος καὶ ἐγιγάντωσαν τὸν πόθον τῆς Ἐπαναστατικῆς ἐργασίας διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ νέου ἀγροτικοῦ καθεστώτος.

Ἐν τούτοις αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου κατ' οὐδὲν ἔχασαν τὴν ἐπιβολὴν των, τὴν δυνάμιν των, τὴν μνημειώδη μορφήν των. Αἱ ἀνταλλαγεῖσαι σκέψεις, αἱ διασταυρωθεῖσαι γνώμαι, ὅλος ἐκεῖνος ὁ πλοῦτος τῶν ὠραίων τῶν ἀτέγκτων ἀλλὰ καὶ σεμνῶν ἰδεῶν, ὅλοι αἱ καταπλήξασαι ἀποκαλύψεις χαρακτηριστικῶν γεγονότων, ὅλη ἐκείνη ἡ ὀρμή, ὅλη ἐκείνη ἡ οὐσιαστικὴ σκέψις καὶ διατύπωσις, ἀπέδησαν αἱ πρῶται θρυαλλίδες ποῦ θὰ χρησιμεύσουν διὰ τὴν, διὰ δυναμίτιδος, ἐκτίναξιν τοῦ παλαιοῦ ἀγροτικοῦ καθεστώτος. Ἐκεῖνος ὁ χεῖμαρρος κατὰ τῆς κρατικῆς τυραννίας καὶ τῆς τάσεως τῆς πολιτείας πρὸς τυφλὴν καὶ παράλογον ἀπογοργήσιν τῆς γεωργικῆς ἰκμάδος, ἐκορύφωσε τὸν ἀγροτικὸν πόθον διὰ τὴν γεωργικὴν ἀναδημιουργίαν. Ἐκείνη ἡ ἐπαναστατικὴ εὐγλωττία κατὰ τῆς δουλείας, συσφραξῆς ὅπως δουλείας, τῆς ἀγροτικῆς ψυχῆς. Ἐκεῖνος ὁ συγγῆς πόθος ποῦ ἀνέδραμεν ἀπὸ τῶν λόγων φλογερῶν ρητόρων. Ὅλη ἡ πύκνωσις πόθων, ἐλπίδων καὶ ἀνείρων γεωργικῆς ἀναγεννήσεως, τῶν χιλιάδων καὶ μυριάδων γεωργῶν τῆς ὑπαίθρου ἡμῶν χώρας, ἐδημιούργουν ἀσυνήθη ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ἀμύσησιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριακῶν. Ὅλη ἡ ἀπεικόνισις εἰδεχθοῦς πραγματικότητος,

πειστικής σε κάθε της βήμα, της γεωργικής ζωής της Ελλάδος, απέβηκε στοιχείον εξυγειαντικής σκέψεως και κατεστάλαξε βαθέως στὰς ψυχὰς τῶν Συνέδρων, οἵτινες οὕτως ἐπὶ πλείστων ζητημάτων μετουσιούοντο εἰς μίαν διάνοιαν, εἰς μίαν κατεύθυνσιν, εἰς μίαν λαχτάραν, εἰς ἓνα πόνον ...

**

Τὸ «Α'. Πανελλήνιον Ἀγροτικὸν Συνέδριον» μολοῦντι ἓνα μεγαλειώδη πόθον ἐξεδήλωσε, μίᾳ μεγάλῃ θρησκείᾳ ὁπαδὸς ἐτάχθη, καὶ πρὸς ἓν σημείον ἀκάθεκτον ἐζήτησε νὰ στραφῆ: τοῦτόστιν εἰς ὅτι ἀφορᾷ καὶ ἀποβλέπει τὴν χειραφέτησιν τοῦ Ἑλληνος γεωργοῦ ἀπὸ τὰ προσωπικὰ κόμματα, τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν γενικωτέρων αὐτῶν συμφερόντων, τὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν του καὶ τὴν ἠθικὴν, ὕλικήν, κοινωνικὴν καὶ ἀγροτικὴν αὐτοῦ πρόοδον, ἐν τοῦτοις εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν μέσων ἐξεδήλωσε σοδαρὰν διαφωνίαν καὶ τοῦτο μᾶς παρέχει τὸ ἐνδόξιμον τῆς κατανομῆς τῶν ἀντιγνωμοῦντων εἰς ἀδιαλλάκτους, εἰς ριζοσπαστικούς ἢ μεταρρυθμιστικούς καὶ εἰς συντηρητικούς ἢ μετριοπαθεῖς.

Δημ. Α. Ζωγράφου.

Ο Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ

Εἰς τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν τῆς χώρας ἡμῶν προσετέθη ἐσχάτως νέος παράγων ἐθνικῆς ἐργασίας. Διὰ τῆς προαγωγῆς τοῦ κ. Δ. Ἀραβαντινοῦ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ προσέδρου Ἰπουργοῦ ἐτονώθη ὁ σπουδαιότατος οὗτος κλάδος διὰ μίᾳ προνομιούχου προσωπικότητος, προκισμένης μετὰ ὅλα τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα τὰ ἀναδεικνύοντα τοὺς σκαπανεῖς τῶν νέων κατευθύνσεων, τῶν θετικῶν ἀποτελεσμάτων, τῶν ἐξαιρετικῶν θριάμβων, τῶν ὑψηλῶν ἐμπνεύσεων καὶ τῶν ἀληθῶν ὑπηρεσιῶν πρὸς τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύουν καὶ τὴν ἀποστολὴν δι' ἣν προορίζονται.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἔχων τὴν ἀμεσον ἀντίληψιν τῆς ἐξαιρετικῆς ἱκανότητος τοῦ κ. Δ. Ἀραβαντινοῦ ἔκρινε καθήκον του νὰ ἐπιβραβεύσῃ τὴν ἀρετὴν, τὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἀξίαν, νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐργατικότητα, ν' ἀνυψώσῃ εἰς τὸ ἀρμόζον ἐπίπεδον ἓνα ἱεροφάντην τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας.

Ὁ κ. Δ. Ἀραβαντινὸς ἐν τῇ διεύθυνσει τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου ἐξήρθη εἰς ἰδεώδη διπλωματικὴν φυσιογνωμίαν. Ἡ ἐξαιρετικὴ δικαιοδοσία τοῦ Γραφείου τούτου εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν μεγάλων ἐθνικῶν συμφερόν-

των, ἢ διαχειρίσις λεπτοτάτων ζητημάτων, ἢ παρακολούθησις τῆς ὅλης διεθνούς κινήσεως καὶ ἐξελίξεως συνυφασμένη μετὰ πολυσυνθέτους διπλωματικὰς καὶ πολιτικὰς ἀπορρώσεις, ἀπήτην ἀντιλήψεις ἀνωτέρου πολιτισμοῦ, δευδέρκειαν ἀπαράμιλλον, ταχύτητα συλλήψεων καὶ ἐκτελέσεων, γοργότητα ἐνεργείας, ἀσφαλῆ κρίσιν, δικαίαν ἐκτίμησιν προσώπων καὶ πραγμάτων, ἀκλόνητον ἀντιμετώπισιν ἀντιξίων περιστάσεων καὶ μίαν περισσὴν εὐγένειαν ψυχῆς καὶ ἀπαράμιλλον λευκότητα χαρακτήρος. Ὅλα ταῦτα, ἢ φύσις καὶ ἢ μόρφωσις συνεπέκνωσαν καὶ ἐδώρησαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου πρεσβευτοῦ καὶ τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου ὑπὸ τὴν ἐμφρονα καὶ ἀκούραστον διεύθυνσιν του ἐξήχηθη εἰς εὐρωπαϊκὴν τελειότητα καὶ ἀνυψώθη εἰς τὸ ἐπίπεδον προτύπου ἐλληνικῆς ὑπηρεσίας.

**

Ὁ κ. Δ. Ἀραβαντινὸς διδάκτωρ τῆς Νομικῆς, συγγραφεὺς περιουδᾶστου μελέτης περὶ Ἐμπορίου, προσελήφθη ἀρχικῶς ἐν τῇ Προξενικῇ κλάδῳ, προσκολληθεὶς ἐν τῇ ἐν Βερολίνῳ πρεσβείᾳ μας. Βραδύτερον προήχθη εἰς Γενικὸν Πρόξενον Τύνιδος καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου. Ἐν τῇ εὐρυτάτῃ ταύτῃ ὑπηρεσίᾳ ἀπέδειξεν ὅλα τὰ περιουδᾶστα αὐτῶν προσόντα. Ἡ ἔρασις του ἐν αὐτῇ ὑπῆρξε πολυσχιδῆς. Ἀνεδιόργανωσεν ἐκ βάθρων τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ γραφείου τούτου. Ἰδρυσεν εἰς ὅλας τὰς πρεσβείας μας, εἰς τὰς Ἀρμοστέας καὶ τινὰς ἐκ τῶν Γενικῶν Διοικήσεων, Γραφεῖα τοῦ Τύπου καὶ ὑπεστήριξε πᾶν ἔργον ἐξυπηρετικῶν τῶν μεγάλων συμφερόντων τῆς ἀγωνιζομένης πατρίδος. Ἀνώτερος κομματικῶν μικρολογιῶν καὶ πρὸς παντὸς δικαίως, ἐστράφη μετ' ἐμπιστοσύνης πρὸς κάθε πρόσωπον τὸ ὁποῖον μετὰ τὰς γνώσεις του ἢ μετὰ τὴν ἐξειδικότητά του θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ὑποβοηθήσῃ τὸ ἔργον του καὶ τὰς προσπάθειάς του.

Τὰ δημοσιεύματα τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου διαφωτιστικὰ, ἐξηκριδωμένα, ἀπέδωσαν σπουδαιότατα ἐρείσματα ἐν τῇ διαμορφώσει διεθνούς κοινῆς γνώμης ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν δικαίων. Ἡ ἐν Παρισίοις ἐκδιδόμενη «Revue Bleue» ταῖς ἐνεργείας τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου δημοσιεύει εἰς σειρὰν φύλλων τῆς λεπτομερείας ἀφορώσας τὴν ἐλληνικὴν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ οἰκονομικὴν, διοικητικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν ἐν γένει ὀργάνωσιν. Οὕτω παρέχεται ἐπὶ πλέον ἢ εὐκαιρία ἵνα γνωσθῇ εὐρύτερον ὅλη ἡ στοργὴ τῆς Ἑλλάδος πρὸς παντοειδῆ ξένα συμφέροντα καὶ ὅλος ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ πνευματικὸν ἐνδιαφέρον τῶν θρησκευτικῶν ἢ φιλανθρωπι-

κῶν τάξεων τῶν ξένων ἐθνῶν.

Ἡ «Νίκη», τὸ στρατιωτικὸν περιοδικόν, τὸ προσφέρον ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὸν προμαχόντα στρατόν μας, τὸ καταστὰν δημοτικώτατον καὶ ἀπολαύον λατρείας εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ μας εἶνε ἐμπνευσις, εἶνε δημιουργημὰ τοῦ μεγαλοουργοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου.

Κατόπιν ὅλης αὐτῆς τῆς κολοσιαιᾶς θετικῆς ἐργασίας ἢ προαγωγῆς τοῦ κ. Ἀραβαντινοῦ εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα τοῦ πρεσβευτοῦ ἦτο ὄχι μόνον δικαία ἱκανοποίησις πρὸς τὸ πρόσωπόν του ἀλλὰ καὶ σκόπιμος ἐξυπηρέτησις τῶν ἐθνικῶν μας συμφερόντων ἐφ' ἔσον ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὑπηρεσίας ταύτης εὐρηται ὄχι μόνον ὁ καθ' ἱκανότητα δικαιοσύμενος πρὸς τούτο, ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ βαθμὸν ἰσότητος πρὸς τοὺς ἐθνικωτάτους σκοποὺς οὗς ἐπιδιώκει τὸ τόσον ἀνυψωθὲν ἔκτοτε Γραφεῖον τοῦ Τύπου τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ἡ «Ἐ λ λ η ν : κ ἦ Ἐ π : θ ε ὠ ρ η σ ι ε » συμμερίζεται τὴν χαρὰν ἑλῶν ἐκείνων ὅσοι ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ γνωρίσουν τὸν εὐγενικόν, τὸν ἱπποτικὸν χαρακτήρα τοῦ νέου πρεσβευτοῦ μας.

VICTOR HUGO

Ο ΚΑΝΑΡΗΣ

Κάνε δίχως τὰ λές
(Παλιὸ γινωμικόν).

Σὰν κάποιος ἀνευβερνητο καράβι νικημένο
Πλανιέται πέρα στ' ἀνοιχτά, καὶ τὴ κουρελιασμένα
Τετράγωνα πανιά του σὸ κατάρτι τὸ γερμένο,
τὰ τρύπια ἀπὸ τὰ βόλια, σὺβουν κάτω κρεμασμένα.

Ὅταν δὲ βλέπεις πιά, παρὰ νεκρὰ κορμιά πεσμένα,
ἄρμενα, ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, κι' ἄγινες πού κρεμιώνται
καὶ ξάρτια καὶ κατάρτια μακρὰ παντοῦ σπασμένα,
πού τὰ σκοινιά, καθὼς μαλλιά, ξοπίσω τους σκορ-
[πιώνται.

Σὰν ἀπὸ θόρυβο εἶναι τὸ καράβι σ' ἐπασμένο
καὶ σὰ μὲν ῥόδα στρέφει, κι' εἰν' ὀλοῦθε καπνισμένο
ὅταν πλημμύρα ἀνθρώπων καὶ φυρονεριὰ κυλᾷ
Κι' ἀπὸ τὴ πρύμνῃ πρὸς τὴ πλώρη ὅλο ἔρχεται καὶ πᾶει

Καὶ στὴ φωνὴ τῶν ἀρχηγῶν κανεὶς δὲν ἀπαντᾷ
στρατιώτης· σὰν σηκώνεται τὸ κύμα καὶ βογγάει,
καὶ τὰ σβυστὰ κανόνια, πού στὴν ἄρμῃ κολυμπᾶνε,
σὰν, τὸνα τᾶλλο, ἀδιάνοπα, μεσ' σὸ νερό, χτυπᾶνε
τὸν κολοσσό, ὅταν, τὸν βαρὺ σὸ κύμα πέρα ὡς πέρα,
ν' ἀνοίγῃ, τὸ θαλασσινό, βλέπουνε, — νὰ ξαπλώνῃ
τὴν ἀνοιχτὴ πλώρη του, κ' ἢ γιγάντια νὰ ματώνῃ,

μέσα ἀπ' τὸν χάλκινο ὄπλισμό της, ἢ βαρεῖα γαλέρα.

Ὅταν μὲ τὰ κουπιὰ στὴν τύχη παῖ, καθὼς ἓνα
σῶμα πού σπαρταράει, μετὰ τὴ μοσνοίχτη καρένα,
σὰν πεθαμμένο ψάρι πού ἡ κοιλιὰ του, ὅσο φουσκώνει
μετὰ τὸν ἀφρό, τὸ πράσινο τὸ κύμα τ' ἀσημώνει.

Δύξα τότε σὸν νικητὴ! πού μετὰ τὸ κύμα πιάνει
τ' ἀρπάγι τὸ καράβι. κι' ὄλο φλόγες σφεντουρίζει,
καθὼς ἀήτος πού ὕστερα ἀπὸ ἄγρια πάλη βάνει
τὸ νύχι του σὸ λάφυρον ἀπάνω πού κερδίζει!

Καὶ σὸ κατάρτι πιὸ ὕστερα τὸ πιὸ τρανὸ ἀνεβαίνει,
καὶ σὰ σὲ πύργου μέτωπο, τὸ λάβαρό του στήνει
πού ὁ ἀνεμος τρώει, καὶ τὸ χρυσὸ καθρέφτισμά της
[ἀφήνει,
μέσα σὸ κύμα κι' ἀπαλὰ μακραίνει κιὼ πλαταίνει.

Καὶ τότε βλέπουνε πῶς οἱ φυλὲς ὅλες ἀπλώνουν
κάθε τους πιὸ περήφανο καὶ παυμένο χοῦμα,
καὶ τ' ἀσημοῦ, καὶ τῆς πορφύρας, καὶ γαλάζιου ἀκόμα
στῶν σημαῶν τους τὶς πτυχές, πού ἀνάερα κυματώ-
[νουν.

Μὰ ὁ ἄξιος Κανάρης ὁ καλὸς πού πύρινο ἐν αὐλαί
τὸ ἀτρόμητό του ἀκολουθαίει παντοτεινὰ βαριάκι,
ἀπάνω στὰ καράβια πού γοργὰ γοργὰ τσακώνει,
αὐτός, εκεῖ τὴ πυραῖα γιὰ σημεῖα του σηκώνει!
(1920) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ
(μεταφραστὴς)

ΤΙΜΟΥ ΜΑΛΑΝΟΥ

ΛΥΡΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Μέσα σὸ σὸρὸ τῶν πολλῶν καὶ ἀδύναμων στίχων
πού τώρα τελευταία βλέπουμε μετὰ τὴν εὐκολίαν νὰ
ξεφουρνίζονται, μᾶς σταμίτησε ἓνα βιβλίον ποιημά-
των, τυπωμένο στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὁμοιο μ' ἓνα μπου-
κέτο ἀπὸ δροσεροῦς καὶ μυρωδάτους κρίνους.

Τὰ ποιήματα τοῦ κ. Μαλάνου, καμμιὰ πενηνταριά
τὸν ἀριθμὸν, γραμμένα μ' ἓνα ἀληθινὸν κι' ὀλόθερμο αἰ-
σθημα, δὲν εἶναι ἀποτελέσματα διανοητικῶν πυρετῶν
κι' ἐγκαταλείψων τοῦ ἑαυτοῦ μας στὴν πέννα, καὶ
γαυτὸ δὲ βρίσκουμε σ' αὐτὰ ἐπιπολαιότητα ἢ ἀδυνα-
μία. Ὁ ποιητὴς τους κυριευόμενος ὀλόκληρος ἀπὸ τὴ
ζωτανὴ καὶ πυρετώδη ζωὴ τῶν εἰσόνων πού μὲς πε-
ριγράφει, ἀναθυμᾶται τὰ βράδια πού μένει ὀλομόνα-
χος σὸ ἐρημικὸ του σπιτί, τὶς ζωές, τὶς χαρὲς, τὶς
θλίψεις, τὶς εὐτυχίες, τὶς ἡδονές πού ἀσθάνθηκε σὲ
μέρες μακρυνές ἢ-κουτινές καὶ μᾶς τὰς παρουσιάζει
μ' ἓνα ὠραῖο καὶ ἀπλὸ τρόπο. Τὰ θέματα τοῦ βι-
βλίου αὐτοῦ εἶναι τὸ περισσότερο θέματα με συνα-

σθήματα, συγκινήσεις και χαρές που αισθάνθηκε ή θυμήθηκε από περασμένες εύτυχισμένες μέρες. Τέτοια είναι τα ποιήματά του «Μέσα στα χρόνια», «Δίχως φωτιά», «Μιά κοινή ιστορία», «Η καρδιά μου», «Τεσία», κ.λ.π. που είναι ίσως τα καλύτερα της συλλογής.

Τα ποιήματα «Ερωτική πείρα», «Η γλύκα της αμαρτίας», «Τρέμω», «Ονειρο ήδονης», από τη μιά μεριά, κι' απ' την άλλη τα ποιήματα «Σώμα», «Ομολογία», «Συχνά», «Τα λάθη σου» κλπ. είναι από τα ποιήματα εκείνα που λίγα ως τώρα μ'ας έχουν χαρίσει οι νέοι ποιητές μας.

Ένα από τα καλλίτερα του ποιήματα είναι και το επόμενο :

Δεν λησμονώ την έμμορφη του μακρυνού νησιού που στόλιζε με κρεμεζί τριαντάφυλλο τη μέση και στόλιζαν στο πνεύμα μου τη μέθη του κρασιού τα μάτια της, π'όλα και τον κόσμο είχαν χωρέσει.

Τότε; έξοσο' απόμερα σαν τους Φλωρεντινούς, εκείνους που σκαλίσανε σε σμάλο ή σε χρυσάφι τις πιό τρελλές τις χίμαιρες που'χε γνωρίσει νους; κι' ως ξέραν που τη δόξα τους θά τη χαρούν οι τάφοι!

Με πίστη πάντα μυστικά σκυμμένος στη δουλειά, χαϊρόμουνα τη συντροφιά προσώπων που δεν είδα, κι' άλλη χαρά δεν ήξερα μονάχα τα παλιά τα λόγια που ψιθύριζε στον ύπνο μου η Έλπίδα!

Και μιάν αγή στη θύρα μου προβαίνει μιά μορφή, που στόλιζε με κρεμεζί τριαντάφυλλο τη μέση, κι' είδα πώς έμοιαζε πολύ την άλλη, την κρυφή, που σκάλιζε στο μέταλλο, και μούχε τόσο άρεσει,

Γονάτισα με το μυαλό σε ταραχή γλυκειά, κι' ότ' είχα πιό πολύτιμο της είπα να το πάρη, κι' αυτή τα χέρια απλώνοντας, χλωμή, πονετικιά! το έργο που την έδειχνε μου ζήτησε με χάρη.

Της τώδωσα το βλέμμα της μ'έγιμζε χαρά, όπως γιομίζει χρώματα τα σύννεφα μιά δύση, κι' όμως μιά μέρα ή θάλασσα για μιά στερνή φοιά, ήρθε τις δυό τις τύχες μας σκληρά να τις χωρίση.

Τώρα, που μόνος σκέπτομαι: να πέθανε; να ζει; κι' απλώνεται στα στήθεια μου τάδεια μιά κρύφια λύπη; θυμάμαι το τριαντάφυλλο, τ'άγνό μ'α κρεμεζί και την καρδιά μου τη φτωχή π'αγύριστα μου λείπει!

Ο κ. Μαλάνος περισσότερο δημιουργός και στον ρυθμό και στη ρίμα και στην έκφραση από πολλούς από τους σύγχρονους μας ποιητές, με μιά ποιήση θερμή και λεπτή, κ'ένα γούστο κι' αίσθημα άβρο, με τα ποιήματά του της συλλογής αυτής, που δεν είναι όλα του, γιατί είναι μόνο ή παραγωγή τριών μηνών, μ'ας έδωσε ένα μέρος από το έργο του, που είναι μεγαλύτερο απ' ό,τι νομίζουμε. Ίσως άργότερα ξανατυπώσει στίχους του και μ'ας δώσει πάλιν την ευχαρίστηση να ξαναδιαβάσουμε τα ώραια ποιήματά του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΦΑΜΠΕΛΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ 1921

(Βιαστικό ξεφύλλισμα)

Η λογοτεχνική παραγωγή του χρόνου που πέρασε ήτανε φτωχή. Η πρωτότυπη, δεν παρουσιάζεται παρά με λιγοστά βιβλία κι' απ' αυτά πολύ λίγα αξίζουν για να μνημονευθούν. Κι' ως κοιτάξουμε πρώτα πρώτα τη ποίηση:

«Στιγμές που ζώ», ποιήματα του κ. Α Κυριαζή. Ο ποιητής έχει ήδη εκδώσει μία πρώτη συλλογή «Εκατόμβη». Έχει άληθινά καθώς φαίνεται αίσθημα και δείχνει μιά δυνατή προσπάθεια.

«Ύμνοι» του κ. Ρήγα Γκόλη. Έδώ ο γνωστός μας ποιητής μ'ας παρουσιάζεται μουσικός, και με πλούτον έκφρασεως και ύλικού. Σε μερικά σημεία ο άνθρωπισμός του ξεσπάει.

«Τα Ιταλικά ποιήματα» του Σολωμού, μετάφρασις Καλοσογούρου. Ίσως το καλλίτερο ψυχολογικό βιβλίο του χρόνου που πέρασε. (Έργασία πολύ καλή και φκιαγμένη με συνειδησι.

«Ρυθμοί ζωής» του κ. Γιάννη Ζερβού. Στιγμές άδρός.

Και κάτι υπέροχες περιγραφές. Μερικά από τα ποιήματά του πολύ καλά.

«Νηπενθή» του κ. Καρυωτάκη, «Απάνεμα Βράδυ» του κ. Γ. Δελή, «Όχιάδες» του κ. Μ. Φιλήτα, «Λυρικά» του κ. Π. Ταγκοπούλου κλπ. κλπ.

Μιά εξαίρετικά καλή έντύπωσι: έκανε ή πρωτοεμφάνισις των εκδόσεων της Έταιρίας «Παρνασσίδος» με το «Τραγούδι της Τάβλας» του Μάρκου Αγγέρη. Η ανάπτυψις από την «Ηγησώ» εκέρδισε πολύ. Και ξανασυγκινηθήκαμε με τους άληθινά ώραιους στίχους του κ. Αγγέρη.

Τη τελευταία στιγμή λάβαμε και τα «Λυρικά Ταξείδια» του κ. Μαλάνου, 'Αλεξάνδρεια (1922). 'Αλλά γιαυτά θά μιλήση ή κριτική του 1922.

Και ως έλθοιμαι στο διήγημα;

«Η ζωή και ο θάνατος του Καραβέλα» του κ. Θεοτόκη. Το δεύτερο μετά τους «Καταδίκους» ώραιο βιβλίο του κ. Θεοτόκη. Ο κ. Θεοτόκης έχει ζήσει άληθινά άνάμεσα στο λαό, στη φύσι, στους χωριάτες. Και από το βιβλίο του φαίνεται πόσο σπουδαίο είναι αυτό το προτέρημα.

«Τριανταδύο διηγήματα», «Ζωή άρρωστημένη» και «Μακρυά απ' τον κόσμο» υπό του κ. Δ. Βουτυρά. Μ'ας φαίνεται περιττό να μιλήσουμε για ένα επιβεβλημένο πιά ταλέντο. Και μαθαίνουμε ότι τα «Γράμματα»

ανάτψωσαν τώρα τελευταία το παλιό του θαυμάσιο διήγημα τους «'Αλανιάρες».

«'Αττικοί Έρωτες» Ιστορικόν διήγημα υπό Δ. Γρ. Καμπούρογλου, «Ψαράδικες Ίστορίες» του κ. Έμ. Λυκούδη, κλπ. κλπ.

Μεταφράσεις είχαμε άρκετές. Ξεχωρίζουν οι μεταφράσεις του Ταγκόρ, Φράνκ, Δ' Ανούντζιο, Χαλιμάς, Ουέλς, κλπ.

Δες Έλπίσουμε ότι το 1922 θα γίνη περισσότερη παραγωγή και περισσότερη κίνησι.

Γ. Κ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ο άνθρωπος εύρισκόμενος εν τη αδυναμία να εξηγήση την γένεσιν των φυσικών φαινομένων και να διακρίνη τας αιτίας τούτων, κατήντησε ν' αποδώση ταύτα εις την μεσολάβησιν μιάς υπερφυσικής δυνάμεως ακαταλήπτου εις την λογισήν μας, ή όποία ου μόνον έδημιούργησε κατ' αρχάς τον κόσμον και πάντα τα εν αυτώ, αλλά και εξακολουθεί ν' εξακτκή την διεπύουσαν επιρροήν της έφ' όλων των φαινομένων και επί πάντων και πασών. Απασαι αι κοσμογονίαι ως και άπαντα τα θρησκευτικά συστήματα βασίζονται επί της συνεχοδύς επεμβάσεως ενός ανωτάτου Όντος, όπερ ήτο δι' άπαντα τον χριστιανικόν κόσμον, εν δόγμα, μη επιδεχόμενον, μέχρι πρό τινων αιώνων, ουδεμιιάς συζητήσεως. 'Αλλ' ή βραδεία επισώρευσις των παρατηρήσεων και των πειραμάτων έπεισεν, όλίγον κατ' όλίγον τον άνθρωπον, ότι άπαντα τα φαινόμενα υπέιουν εις ένα μικρόν αριθμόν αιωνίων νομων, οι όποιοι συνδέονται προς άλλήλους, διά μιάς σταθεράς τάξεως και μιάς διαδοχής τελείως ώρισμένης. Εις πάσαν πρόοδον των γνώσεών μας το μυστήριον υποχωρεί, μία δε υπερφυσική μεσολάβησις δεν φαίνεται ποσώς αναγκαία, διά την εξήγησιν των φαινομένων, και, διά πολλά πνεύματα, ή πρώτη αιτία δεν ενήργησεν ειμή εις την αρχήν, ίνα φέρη την ύλην εκ του μη ενός και νά της επιβάλη τους νόμους της.

Εν τή βιολογία επίσης αι ιδέαι μας επί της καταγωγής των ειδών των τε ζώων και φυτών διέτρεξαν τας αυτάς περιόδους.

Παρήλθεν ήδη ο χρόνος, καθ' ον έκαστον είδος έθεωρείτο δημιουργηθέν κατ' αρχάς, δι' ειδικών πράξεων της θείας θελήσεως, έστω όλα τα είδη όμου, όπως λέγει ο Μωϋσης, έστω βαθμηδόν, κατά τας γεωλογικάς εποχάς, όπως έπιβάλλει ή μελέτη των απολιθωμάτων. Σήμερον ύπάρχει προς τούτο μία επιστημονική άλήθεια, παραδεδεγμένη υπό πάντων, ότι τα ζώοντα είδη έμορφώθησαν διά της εξέλιξεως, μεταλλασσόμενα

και τελειοποιούμενα από γενεάς εις γενεάν, δηλαδή από του άρχικού άπλουστάτου μέχρι του μάλλον τελείου.

Αλλά, τή άληθεία, διά τούτων δεν λύομεν το πρόβλημα, άλλ' απλώς το φέρομεν προς τα όπίσω. Αί άπλαί αυται πρωτόγονοι μορφαί, οι μικροσκοπικοί ουτοι ζώντες θρόμβοι, οία τα μικροσκοπικά ψευδοπόδα πρωτόζωα των ζυμώσεων, πώς έγεννήθησαν; Έδημιουργήθησαν, λέγουσι τινες, αλλά τούτο δεν εξηγεί τίποτε, και αν άκόμη παραδεχθώμεν μεσολάβησιν υπερφυσικήν—όπερ εινε μία γνώμη πίστewς, διά την όποιαν περιπεύει πάσα συζήτησις—, γνωρίζομεν δ' ότι οι φυσικοί νόμοι εινε πάντοτε άκριβείς και ότι τοιαύτη άκόμη δημιουργία δεν θα τοίς διέφευγε και έπομένως το ζήτημα μ'νει άκέραιον: Διά τίνος μηχανισμού άνεφάνησαν επί της γής τα πρώτα ζώοντα όντα;

Σήμερον, ιδίως, ότε γνωρίζομεν, ότι ή ζωσα ύλη δεν εινε μία ουσία απολύτως ειδική, άλλ' ότι αποτελείται εκ των αυτών χημικών στοιχείων εξ αν και ή άζωος ύλη, και ότι τα φαινόμενα, άτινα λαμβάνουσι χώραν εις την ζωσαν ύλην υπέικουν εις τους αυτους νόμους, εις ους υπέικει και ή άόργανος τοιαύτη, τούτέστιν, ή ύλη εινε μία, εξ ου εικάζεται ως λίαν φυσικόν, ότι ή άπλουστάτη μορφή της ζωσης ύλης έγεννήθη δι' ενός ώρισμένου μετασχηματισμού της άόργάνου. Διά της σκέψεως ταύτης φθάνομεν εις την αυτόματου γένεσιν. Ατύχως ου μόνον ουδεις ποτέ είδε τοιαύτην γέννησιν, αλλά και τα πειράματα του μεγάλου Παστέρ, άποδείξαν, ότι ουδέποτε δύναται να λάβη χώραν αυτόματος γένεσις. (1) Εις τας σημερινάς συνθήκας, τουλάχιστον εν ένζωον όν προέρχεται πάντοτε εξ ενός όντος επίσης ζώουτος. Η ζωή προέρχεται πάντοτε εκ της ζωής.

Υπό την επιρροήν της ακαταμαχίτου άποδείξεω του Παστέρ, πάσα υπόθεσις αυτομάτου γενέσεως ζώντων σπερμάτων άπόλεσε κάθε έλπίδα και έσχηματίσθη διά την εξήγησιν της γενέσεως της ζωής επί της ζωής μία νέα υπόθεσις: τα πρώτα σπέρματα θα ήλθον εις την γήν, εξ άλλου κόσμου, έτέρου πλανητικού συστήματος. Είνε, τώ όντι, μία μεγαλοπρεπής έπιπόνησις, κατά την όποιαν, ή ζωή, αιωνία όπως ή ύλη, αναφαινεταί ως διαδεδομένη από άστέρος εις άστέρα, διά μέσου του άπειρου σύμπαντος.

Πρώτος ο Σάξων ίατρος Ρίχτερ, εξέθεσε την γνώμην ταύτην, κατά το 1865, ο όποιος υπέθεσε, ότι ή τοιαύτη διάδοσις της ζωής ώφειλε να γίνεται διά των μετεώρων, των κλίθων οίτινες πίπτουσι εκ του ουρανοδ, οι όποιοι εινε τεμάχια άστέρων φερόμενα εν τω διαστήματι και τα όποία ήδύναντο να παρέχουν οργανικά σπέρματα εις κατάστασιν χαλαρωμένης ζωής. Τήν υπόθεσιν ταύτην εκράτυναν διά του ένδοξου. όνόματός των οι διάσημοι σοφοί λόγδοι Κέλβιν και Έλμολτς. Αλλ' οι άστέρες, αν τα τεμάχια εινε τα μετέωρα ταύτα, εινε άστέρες νεκροί, έστερημένοι πρό πολλού παντός ζώντος κατοίκου, ή άκόμη άστέρες, συνατηθέν-

(1) «'Ελληνική Έπιθεώρησις» Τ. 110 Δεκέμβριος 1916 Π. Κ. Χατζηδημητρίου: «'Η τεχνική ζωή».

τες κατά τῶν, ἀνά τὸ διάστημα, δρόμον των, ὅποτε ἡ τρομερὰ θερμότης, παραχθείσα ἐκ τῆς συγκρούσεως, ἤθελεν ἐξατμίσει μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἴχνους πᾶν ὀργανικὸν ὄν, εὐρισκόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας των. Ὡς ἐπίμετρον δὲ αἱ μᾶλλον ἐνδελεχεῖς ἀναζητήσεις δὲν ἀνεκάλυψαν ἐπὶ τῶν μετεωριτῶν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ὀργανικῆς οὐσίας.

Πρὸ τῶν ἐτῶν ὁ πολὺς φυσικὸς σουηδὸς Σβάντ Ἀρρένιους ἔδωκεν εἰς τὴν ἀνωτέρω θεωρίαν μίαν εὐφυσιοστάτην καὶ μᾶλλον εὐλογον μορφήν: εἶνε γνωστὸν σήμερον, ὅτι αἱ φωτειναὶ ἀκτινοβολαὶ ἐξασκοῦν ἐπὶ τῶν μικροτάτων σωμάτων μίαν πίεσιν ἰσάνην ν' ἀφαιρέσει ταῦτα ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῆς βαρύτητος καὶ νὰ τὰ φέρῃ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων. Ἐκ τούτου εἶνε ἀρκετὰ πιθανόν, ὅτι τὰ μικροσκοπικὰ σπέρματα—γνωρίζομεν σπόρους βακτηρίων μὴ ὑπερβαίνοντας τὸ δέκατον τοῦ χιλιοστοῦ τοῦ χιλιοστομέτρου—παρασυρθέντα ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὰ ὄρια τῆς ἀτμοσφαιρας ἐνὸς πλανήτου, θὰ παρεσύρθησαν ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ κατόπιν περιπλανήσεως ἀνά τὸ οὐράνιον ἀσθητά, συναντήσαντα ἕνα ἄλλον κόσμον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξελιχθῶσιν, ἐὰν ἤθελον εὐρητὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν ζωὴν συνθήκας.

Ἄλλ' ἤδη ὑπολείπεται νὰ μάθωμεν, ἐὰν κατόπιν τοιούτου ταξιδίου τὰ σπέρματα δύναται νὰ διατηρήσωσι τὴν ζωτικότητα αὐτῶν οὕτως ὥστε νὰ ἐπανέλθωσι βραδύτερον εἰς τὴν ἐνεργὸν ζωὴν.

1). Παρὰ τὴν μεγίστην ταχύτητα ὀφειλομένην εἰς τὴν ὀπτικήν δύναμιν τοῦ ἡλίου, ἡ διάρκειά τοῦ ταξιδίου εἶνε: 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὸν Ἄρη, 14 μηνῶν μέχρι τοῦ Ποσειδῶνος, 9000 ἐτῶν διὰ τὴν φθασίαν εἰς τὸ α τοῦ Κενταύρου, ὅπερ εἶνε τὸ μᾶλλον γειννιάζον ἀστὲρ ἰὸν σύστημα τοῦ ἡμετέρου. Ἐν τούτοις, ὅπως τὰ ἐν τοῖς ρωμαϊκοῖς τάφοις εὐρεθέντα βακτηριδία ἠδυνήθησαν, μετὰ παρέλευσιν 1800 ἐτῶν, νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἐνεργὸν ζωὴν, δύναμεθα, ὅπως οἴομαι, νὰ μὴ φοβηθῶμεν, διὰ τὰ περιπλανώμενα σπέρματα, τὴν ἐκ τῶν ἐτῶν ἢ αἰώνων φθορὰν αὐτῶν.

2). Ἄς ἴδωμεν ἤδη ἐὰν τὸ ἐπικρατοῦν, ἐν τῷ διαστήματι ψυχὸς (ἀπόλυτον σχεδὸν κενόν, οὐτινος ἢ θερμοκρασία εἶνε 220° ὑπὸ τὸ μηδέν) δὲν εἶνε ἐν μοιραῖον ἐμπόδιον διὰ τὸ ταξίδιον τῶν σπερμάτων. Ἄλλ' ἤδη ὁ Παῦλος Μπεκερέλ ἀπέδειξε, ὅτι οἱ σπόροι τῆς Μηδικῆς πῶας, τοῦ γνωστοῦ τριφυλλίου, ἐπίσης καὶ οἱ σπόροι τοῦ εὐρώτος (μούχλας) καὶ πολλῶν βακτηριδίων, ἐγκαλεισθέντες ἐντὸς ὑαλίνων σωλήνων, ἐν οἷς ἐπραγματοποιήσεν ἀπόλυτον κενόν καὶ εἶτα τὰς ἐβύθησεν ἐντὸς ὑγροῦ ὑδρογόνου, τοῦ ὁποίου ἡ θερμοκρασία ἦτο—253°, ἠδυνήθησαν νὰ διατηρήσωσι μετὰ 2 ἔτη τὴν γονιμότητά των.

3). Ἄλλ' ἴδου μὴ αἰτία τῆς καταστροφῆς τῶν σπερμάτων κατὰ τὸ, ἀνὰ τὸ ἀχανές διάστημα, ταξιδίων των. Ἡ αἰτία αὕτη εἶνε ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἴδιως τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ φωτός τούτου, ὅπερ εἶνε τοποθετημένον εἰς τὸ φάσμα πέραν τοῦ ἰσοειδοῦς. Αἱ πέραν τοῦ ἰσοειδοῦς ἀκτινοβολαὶ, αἱ ὑπεριοιδεῖς εἶνε θανασιμοὶ διὰ πᾶσαν ζωσαν ὕλην, καὶ, ἐὰν ἡ περικαλύπτουσα τὴν γῆν ἀτμόσφαιρα δὲν τὰς ἀπερρόφα κατὰ μέγα μέρος, οὐδ' ἴχνος ζωῆς δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ἐπὶ τοῦ γηραίου πλανήτου μας.

Ἐν ἐκθέσωμεν τοὺς μᾶλλον ἀνθεκτικὸς—σπόρους

εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς πέραν τοῦ ἰσοειδοῦς ἀκτινοβολίας, μετὰ παρέλευσιν ἕξ ὥρῶν ἀποθνήσκουν.

Ὡστε τὰ ἀνὰ τὸ διάστημα ταξιδεύοντα σπέρματα, ὑφιστάμενα τὴν ἀπειρον ποσότητα τῶν ἀνωτέρω ἀκτίνων, ἕως ὅ ἡλιος ἐκπέμπει συνεχῶς, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾧσι, δὲν δύναται προφανῶς ν' ἀποφύγουν τὸν θάνατον.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν ὠραίαν αὐτὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀμοιβαίας σποράς τῶν ἀστέρων. Τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐπιρρυνεὶ καὶ ἡ βαθμιαία ἐξέλιξις τῶν εἰδῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἢν διδάσκει ἡ παλαιοντολογία, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ ζωὴ εἴχεν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας ἐνιαίαν ἀρχὴν, ἀπὸ τῆς ὁποίας αἱ ζωῶσι μορφῆαι ἐξελίχθησαν προοδευτικῶς, ὅπερ εἶνε, βεβαίως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς μίαν συνεχῆ σποράν, ὑποθέτουσαν μίαν συνεχῆ ἀρχὴν τῆς ἐξελίξεως.

Ἡ ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἔχει ἀναμφιβόλως γῆινον καταγωγὴν καὶ συνεπῶς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν αὐτόματον γένεσιν. Βεβαίως ὁ Παστὴρ ἀπέδειξε τὸ ἀδύνατον τῆς αὐτομάτου γένεσεως, συμφώνως μὲ τὰς παρούσας συνθήκας τῆς ὑδροσφαιρας, ἀλλ' οὐδὲν ἀποδεικνύει τὸ ἀδύνατον, ὅτι εἰς μίαν ἐποχὴν, λίαν ἀπομακρυσμένην, ἡ ἀνόργανος ὕλη μετεμορφώθη εἰς στοιχειώδη ζωσαν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν εἰδικῶν περιστάσεων. Σήμερον αἱ συνθήκαι, καταστάσαι διάφοροι, δὲν ἐπιτρέπουν αὐτόματον γένεσιν, ἡ δὲ ζωὴ δὲν ἀναπτύσσεται ποσῶς ἐνθα ἀπεκλείσθη καὶ δὲν ἐπανεσπάρη διὰ ζώντων σπερμάτων. Ἡ ζωὴ σήμερον προέρχεται ἐκ τῆς ζωῆς. Ἄλλ' ἐὰν ἐγνωρίζομεν τὰς ἀρχικὰς συνθήκας καὶ ἠδυνάμεθα νὰ τὰς πραγματοποιήσωμεν, θὰ ἠδυνάμεθα, ἀναμφιβόλως, νὰ ἔχωμεν τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, ἅπερ ἔσχεν ἡ φύσις, καθὼς οἱ φυσικοὶ νόμοι εἶνε ἀμετάβλητοι καὶ αἱ αὐταὶ αἰτίαι παράγουν τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ Κ. ΧΑΤΖΗΛΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

(Στους ξένους στρατιώτας τους θαμμένους

σ' ἕνα παραθαλάσσι τῆς Κερκύρας)

Σκιὰ ἀνάλαφρη σκορποῦν στὸν τάφον σας ἐπάνω
μιανῆς ἰδέας θύματα, πυκνόφυλλες ἐληές,
καὶ καθὲ βράδου τραγουδαί το μοιρολόι τοῦ πόνου
εὐγενικά, τὸ φύσημα στὶς πράσιμες μυρτιές.

Ἀπάνου ἀπ' τὰ κουφάρια σας μονάχα τὰ μελίσιαι
καὶ τὰ μικρὰ τὰ ἔντομα μνημόσυνο γλυκὸ
σὰς τραγουδοῦν καθημερινῶς. Ψηλὰ τὰ κυπαρίσσια
σὰς κάνου μ' ἄγρια λούλουδα, ἐνὰ στόλισμα στερνό.

Ἀναπαυθῆτε ἐλαφρὰ, κανεὶς ἂς μὴ ταράξῃ
τὸν τελευταῖον ὕπνο σας· ἂν κι' ἀπὸ μακρὰ
ἴσους σὰς φέρνει ὁ ἀνεμος τῆς θάλασσας, τὸ βράδου,
τῆς μακρυνῆς τῆς μάνας σας τὸ ἀναφυλλητό.

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΟΛΛΑΣ

ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ

Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν πελεγοδρομῶ εἰς τὴν θεωρίαν τῆς μετεμψυχώσεως. Ἔως τώρα δὲν εἶχα βασανισθεῖ μὲ τὸ πρόβλημα αὐτό, μάταιον ὅπως εἶπα τὰ προβλήματα μετὰ τὰ ὅποια σκοτίζεται ἡ ἀνθρωπότης. Ἄλλ' ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν προσπαθῶ νὰ θυμηθῶ ποίου μακαρίτου φίλου μου ἡ ψυχὴ πετάξασα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, μετενόησε, ἐγύρισε πίσω ἢ ἐχώθη εἰς τὸ σῶμα τοῦ Μόρτη.

Ἄλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσω πρῶτον τί ἐστὶ Μόρτης. Ἐνα πρῶτ' λοιπὸν—πρὸ τριῶν ἡμερῶν—ἐνθ' ἐπήγαυα βιαστικῶς εἰς τὸ γραφεῖόν μου—εἰς τὸ γραφεῖόν μου πηγαίνω πάντοτε βιαστικῶς μολονότι κανεὶς δὲν ἀγωνιᾷ περιμένων με—τὸν εὐρήκα ἐγκατεστημένον εἰς τὴν πόρτα. Ὅταν εἶδε ὅτι ἀνοιξά κι' ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἐσταμάτησε σὰν νὰ ἐδίσταζε τί νὰ κάμῃ: νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ἢ νὰ χωθῆ στὸ σπῆτι. Ἄλλ' ἀπὸ τῆ σκάλα κατέβαινε ἡ μυρωδιὰ φαγητοῦ καὶ ὁ Μόρτης ἀφου ἐκίνησε τὴν οὐρά του σὰ νὰ μοῦ ἔλεγε «Πήγαυε στὸ καλὸ» ἐπῆρε δρόμον πρὸς τ' ἀπάνω ἡσυχος καὶ ἀσφαλῆς σὰν νὰ ἐγνώριζε τὸ σπῆτι, σὰν νὰ ἦτον ὁ ἀρχιτέκτων ποῦ τὸ ἔκτισε ἢ τοῦλάχιστον ἐγὼ ποῦ πληρώνω τὸ νοίκι. Αὐτὴ του ἡ προκαταβολικὴ πεποίθησις εἰς τὰ εὐγενῆ μου αἰσθήματα μ' ἐκολάκευσε, ἐφώνασα καὶ ἔδωκα διαταγὰς νὰ τὸν περιποιηθῶν. Ὁ σκύλος—ἀλήθεια, σὰς εἶπα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σκύλου;—ὡς νὰ ἐκατάλασε τί εἶπα, ἐστάθη μίαν στιγμὴν, ἔσκυφε κάτω, μὲ εἶδεν, ἐκίνησε τὴν οὐρά του κι' ἔπειτα ἐξηκολούθησε ν' ἀνεδαίνῃ ἡσυχος καὶ βέβαιος ὡς νὰ ἦτον τὸ σπῆτι του.

Τὸ μεσημέρι, ἔταν ἐγύρισα τὸν εὐρήκα πλέον ἐγκατεστημένον ὀριστικῶς καὶ ἀποκτήσαντα μάλιστα καὶ τὰς μικρὰς συνθηλαίας του. Ἐποθετήθη ἀπέναντι στὴ κουζίνα καὶ παρηκολούθησε τὴν προετοιμασίαν τοῦ φαγητοῦ. Εἰς τὸ μεταξὺ φαίνεται ὅτι ἐδίψασε. Ἐκαμε ἕνα γύρον εἰς τὸν νεροχύτην, εἶδε ὅτι τὰ νερὰ ἐκεῖ δὲν ἦσαν φιλτραρισμένα καὶ ἔδανε τῆς φωνῆς.

— Γάου, αου-ου-ου...!

Ἡ ὑπηρέτριά μου ἡ ὁποία δὲν κατῶρθωσε ὡς τώρα νὰ μάθῃ τί θέλω ἐγὼ ἀνεκάλυψε ἀμέσως τί θέλει· ὁ σκύλος. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ γεμίσῃ ἕνα πιατάκι καὶ τὸ προσέφερε εἰς τὸν Μόρτην. Μετὰ μίαν ὥσαν ὁ σκύλος ἐπέστρεψε στὸ πιατελάκι, δὲν εὐρήκα νερό, καὶ ξανάβαλε τὴς φωνῆς. Ἡ ὑπηρέτριά μου ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥσαν ἀναγκάζεται τὸ ἕνα μάτι ποῦ τῆς ἀπομένει—ἡ ὑπηρέτριά μου ἔχει δυὸ μάτια ἀλλὰ τὸ ἕνα τὸ ἔχει πάντοτε ἀπησχολημένον μὲ τὸν ἀντικρυνὸν μανδύην—

νὰ τὸ διευθύνῃ εἰς τὸ πιατελάκι.

Ἡ ὑποδοχὴ ποῦ μοῦ ἔκαμε ὁ Μόρτης τὸ μεσημέρι δὲν ἦτον δουλική, ὅστε ταπεινή, ὅστε κὰν μελοδραματικὴ. Μὲ ὑπεδέχθη μὲ ἡρεμον καὶ ἀξιοπρεπεῖ συμπαθείαν, ὡς νὰ ἐγνωρίζομεθα πρὸ πολλοῦ, ἐκίνησε φιλικῶς τὴν οὐρά του, μὲ ἐσυνώδευσε ὡς τὸ κάθισμα, ἐπιθέωρησε μὲ ἀδιαφορίαν μίαν βιβλιοθήκην καὶ κατόπιν ἐπῆγε στὴν κουζίνα νὰ ἰδῆ ἂν εἶναι ἔτοιμα τὸ μεσημέρι δὲν ἦλθε νὰ χωθῆ στὴν ποδιά μου, νὰ γίνῃ ὀχληρὸς, νὰ προκαλέσῃ ἀγανάκτησιν. Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ. Ἐκύτταξε ἀπὸ τὴν πόρτα, εἶδε ὅτι καθήσαμε κι' ἐπῆγε εἰς τὴν κουζίνα βέβαιος ὅτι θὰ ἔλθῃ ἢ σειρὰ του, χωρὶς νὰ ἐκδιόσῃ τὰ πράγματα.

Τρίτην ἡμέραν σήμερον ἡ ὑπηρέτριά μου μοῦ ἐπαυλαμθάνει:

— Κύριε, ὁ Μόρτης τρελλαίνεται γιὰ τὸ γιαοῦρτι.

Τρίτην ἡμέραν τώρα τριγυρίζει στὸ μυαλό μου ἡ θεωρία τῆς μετεμψυχώσεως. Εἶναι ἀπόλυτως ἀδύνατον εἰς τὸ σῶμα τοῦ σκύλου αὐτοῦ νὰ μὴν μετεκομίσθῃ ἡ ψυχὴ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος μὲ γνωρίζει, ὁ ὁποῖος ἔρχεται στὸ σπῆτι μου μὲ τὴν πεποίθησιν πῶς δὲν θὰ τὸν διώξω, καὶ ὁ ὁποῖος προοθέτως ἀγαποῦσε καὶ τὸ γιαοῦρτι.

Ἄλλὰ ποῖος ἦτον ὁ φίλος μου; Μὴ εἶναι: ἀρά γε ὁ μακαρίτης ὁ Παναγιώτης, ὁ γαλατᾶς ποῦ μοῦ ἔφερε νερό καὶ ὁ ὁποῖος ἀφου ἐξύγισε καὶ ἐπληρώνατο τὸ γιαοῦρτι ἔμπαινε ἔπειτα κρυφὰ στὴν κουζίνα καὶ ἔτρωγε τὸ μισὸ μὲ τὴν Μαργαρώ μαγειρίσάν μου καὶ εὐνοομένην του;

Γ. Β. Τσοκόπουλος.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν 28ην Ἰανουαρίου ὁ κ. Συνοδινὸς ἔκαμεν ἀρχὴν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁθελίου Ἀθηνῶν τῶν προαγεθεισῶν πέντε διαλέξεων του μὲ θέμα τὸ «Δημοτικὸ Τραγοῦδι». Ὁ κ. Συνοδινὸς βαθὺς ἐρευνητῆς καὶ καλὸς κριτικὸς, μελετήσας ἐπὶ πολὺ τὰ δημοτικὰ μας τραγοῦδια, μᾶς κατέστησε γνωστὰ τὴν καταγωγὴν των, τὴν ἱστορίαν, ψυχολογίαν, τὰς κρίσεις τῶν ξένων λογίων καθὼς καὶ τὴν ἀτομικὴν του γνώμην. Ἡ διάλεξις αὕτη ἐπλήρωσε ἕνα κενόν, διότι ὑπῆρξε μιά ἀρκετὰ βαθεῖα ἀναλυτικὴ κριτικὴ καὶ ψυχολογία τοῦ λαϊκοῦ ἑλληνικοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος, ἀλλ' ὁ κ. Συνοδινὸς δὲν ἐσταμάτησε μέχρις ἐδῶ· προκειμένου περὶ τοιούτου θέματος ἤθελε νὰ μᾶς δώσῃ κάτι τι τὸ ἀρτιον: μίαν ἀνδρικήν χορωδίαν, μίαν ὀρχήστραν, ἡ κ. Μικροῦ, ἡ κ. Χαϊδᾶ, ἡ κ. Ζερβοῦ καὶ ὁ κ. Μπότασης συνετέλεσαν

και υπήρξαν πρώτης τάξεως παράγοντες διά την ἐν γένει ἐπιτυχίαν. Ἡ ὥραία διὰλέξις ἐτελείωσε μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ κ. Μπότσαρη, ὁ ὁποῖος ἐξετέλεσε μὲ ἐξαίρετικὴν ἐπιτυχίαν τὸ περιφημον τραγοῦδι τοῦ «Ἀητοῦ», ἐν μέσῳ ἐνθουσιῶδων χειροκροτημάτων.

Τὴν 26 Ἰανουαρίου 1922, ἡμέραν Τετάρτην ὁ κ. Κλέων Παράσχος ἔκαμε εἰς τὸ ἑλληνικὸν Ὁρθεῖον τὴν τρίτην περὶ Ἀνατὸλ Φράνς διὰλέξιν του, σκιαγραφήσας, ψυχολογήσας καὶ ἐξηγήσας μὲ βαθεῖαν κρίσιν τὸν μέγαν σύγχρονον συγγραφέα.

Τὴν 27ην Ἰανουαρίου 1922 εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁρθεῖου Ἀθηνῶν ἐξετελέσθησαν δύο νέα συνθέσεις τοῦ κ. Μ. Καλομοίρη. Ὁ κ. Καλομοίρης ὁ ἑλληνικώτερος, ἀλθινοτέρως, δημιουργικώτερος καὶ πρωτοτυπώτερος ἀπὸ τοὺς σύγχρονους Ἕλληνας συνθέτας, ὁ ὁποῖος εἰσήγαγε διὰ τῆς προχθεσινῆς του συναυλίας καὶ τὰς μεταφορμασίαν (παραλλαγὰς), ἐνθὺ μέρει τοῦδε μόνον μὲ βαριασὸν εἶχαμε συνειθίσει ἐπὶ τῶν μουσικῶν θεμάτων, ἔσχε ἀναμφιβόλως μίαν νέαν ἐπιτυχίαν, ἡ ὁποία ἐλπίζομεν νὰ ἐξετιμῆθῃ δεόντως ὑπὸ τῶν εἰδικῶν. Εἰς τὴν ἰδίαν συναυλίαν ἐξετελέσθησαν καὶ ἡ πρώτη Ραψῶδία του καὶ δύο φωνητικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν Πρωτομάστορα.

Τὸ ἐπετεινὸν Ἀριστεῖον τῆς Μουσικῆς ἀπενεμήθη εἰς τὸν μουσικὸν κ. Γεώργιον Λαμπελὲτ συνθέτην τῆς «Ἀνθοστεφάνωτης», τῆς «Δεήσεως» καὶ ἄλλων πολλῶν γνησίως ἑλληνικῶν μελωδιῶν. Τὸ Ἀριστεῖον τῶν Γραμμάτων δὲν ἀπενεμήθη ἐφέτος, διότι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας δὲν ἐδωρίσειεν διὰ Β. Διατάγματος κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1921 τὴν Κρητικὴν Ἐπιτροπὴν ὅπως ὀρίξει ὁ νόμος. Ἐπομένως νέος Ἀκαδημαϊκὸς δὲν ὑπάρχει. Πολλοὶ δὲ πιστεύουν ὅτι τοῦτο δεῖκνύει τὴν σιωπηρὰν κατάργησιν τοῦ Ἀριστεῖου.

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ θάνατος τοῦ Korolenko.—Ὁ Wladimir Galactionovitch Korolenko ποῦ γεννήθηκε στὸ Jitomir στὰ 1853 πέθανε στίς 25 Δεκεμβρίου στὴν Poltava τῆς Οὐκρανίας.

Τὸ πρῶτο του βιβλίον ποῦ τυπώθηκε στὸ Νίζνι.—Νοβγορόδ στὰ 1885, μὲ τὸν τίτλον «Le Songe de Marka» τὸν ἔβαλε ἀμέσως μέσα στοὺς μεγάλους συγγραφεῖς τῆς συγχρόνου ἐποχῆς στὴ Ρωσία. Πεθαίνοντας ἀφίνει ἀνεκτὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα : Σκίτσα ἐνὸς ῥώσσου Τουρίστ. Ὁ ψίθυρος ἐνὸς δάσους, Ὁ τυφλὸς μουσικὸς, Ἡ νύχτα τοῦ Πάσχα, Ὁ γέρος κωδωνοκρού-

στης, Ὁ Πρόκορ καὶ οἱ Σπουδασταί, Τὰ δύο μέρη, Σκίτσα τοῦ Παβλόδοκ, Σκίτσα καὶ ἀφηγήσεις κ.λ.π. Τὸ ἔργο του ποῦ εἶναι τὸ περισσότερο γνωστὸ στὴν Εὐρώπῃ εἶναι «Ὁ τυφλὸς μουσικὸς», ρομάντζο πολὺ χαρακτηριστικὸ τοῦ ταλέντου του ποῦ ἔχει κάποια συγγένεια μὲ τὸ ταλέντο τοῦ Τουργκένιεφ.

Τὰ δύο πολιτεύματα δὲν ἔφεραν καμμίαν εὐτυχίαν στὸν Κορολένκο. Ὑπὸ τὸ καθεστῶς τῶν Τσάρων ἐξορίστηκε κατὰ λάθος, ἀντὶ ἐνὸς ἄλλου, στὴ Σιβηρία ὅπου ἔμεινε ἕξ χρόνια. Ὑπὸ τὸ καθεστῶς τοῦ μπολσεβικισμοῦ πέθανε συντριβείς, ὅπως λέει, ἀπὸ τῆς κακουχίας καὶ τὴν πείναν.

ΣΟΝΝΕΤΟ

ΣΤΗ ΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗ

Μεσ' στῆς καρδιάς μου τὸ βωμό, στὰ πειρὸ ψηλά
[στημένη
Στέκεσαι μέρα σήγισσα μανῆς βαρεῖας ζωῆς...
Σιλάβα σου στένω... κ' εἶσαι σὺ μὲτὰ Μοῖρα, ποῦ θὰ
[ραίνει,
Τὸ ἀκούραστο χαμόγελο στὰ βύθια τῆς ψυχῆς.

Με ἀπόιστη μὲτὰ δύναμη, ἀπόσβυσε καταλύτρα
Μιανῆς παιδιστικῆς ζωῆς φτέρωμα καὶ χαρὰ...
Κι' ἔπλασε τῶριο ποίημα, τοῦ νέου ρυθμοῦ... —
[Νικήτρα —
Ποῦ κλεῖ σὲ σῆχο ἀνθρώπινο ὄνειρο φωτερά!...

Στὸ θεῖο σου ξερύχισμα, στὸ ματωμένο δεῖλι,
Μιὰ ἀνάστασις μοῦ χάρισε μέρα τρολλὴ τοῦ Ἀπρίλη,
Στὰ ῥόδα σου μὲ ξάπλωσε, στὸ φῶς, στὴν ἐσωδιά...

Γι' αὐτὸ δικός σου ὁ νέος Θεός, ποῦ κρύβω στὴν
[καρδιά...

Νάτανε μέρα σὸν Ἐεὲ νὰ μοῦ ξαναγελάσῃ
Γιὰ μὲτὰ πανόρητ' Ἀνατολή... θάφευγα γι' ἄλλη Πλάση!

Σμύρνη

ΦΙΛΗ Κ. ΒΑΤΙΔΟΥ

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Δὲν σὲ εἶδα καθόλου σήμερα ἀγαπημένη μου. Με-
τροῦσα τίς ὥρες στὰ δάχτυλα καὶ χροιάστηκε πολλὸς
πορὸς νὰ ξαναρχίσω...

Δὲν σὲ εἶδα καθόλου...

Σκυμμένος στὸ γραφεῖό μου ἀναπολῶ τίς στιγμὲς
ποῦ σὲ βλέπω... Τὴν ἀμέριστη ἐπιτυχία νικῶν νὰ
πλημμυρίζῃ τὸ ἔργό μου.

Μὰ τώρα... Ἔνα δάκρυ κυλάει ἀπὸ τὰ μάτια μου...
Ὅχι, δάκρυ δὲν εἶνε. Τῆς καρδιάς μου τὸ αἷμα, τοῦ
πόνου τ' ἀπόσταγμα εἶνε τούτη ἡ σταγόνα.

Προσεχτιλὰ τὸ μάζεφα. Αὔριο θὰ πάγω στὸ χροσο-
χρό, καὶ θὰ τοῦ παραγγείλω μιὰ μικρούτσικη καρ-
δούλα ἀπὸ τὸ πῶδι διαλεχτό του μάλαμα. Θὰ κλείσω
μέσα εἰς τὸ δάκρυ—τῆς καρδιάς μου τὸ αἷμα τοῦ πό-
νου τ' ἀπόσταγμα καὶ θὰ στὸ στείλω...

Θὰ τὸ δεχτῆς ἀγαπημένη μου τὸ δῶρό μου, εἶτα
δὲν εἶνε ; Πότε πιά θὰ σὲ ἰδῶ ;

■ ■

Τὴν κινῶρα μου πῆρα, καὶ βγήκα.
Ὁ ἀγέρας ἀνάλαφρα μοῦ χαιδεύει τὰ μαλλιά. Τ' ἀ-
στέρια τρεμοσβίνουν. Ὅλο μουτῆρο στὴ φύση...
...Κάθουμε κάτω εἰς τὸ παράθυρό σου καὶ τραγουδῶ...
Μὰ τὸ τραγοῦδι μου ξεφυρᾷ... Δὲ θὰ φθάσῃ σι' αὐ-
τιά σου.

Ὁ πῶς πονῶ...

ΝΕΣΤΛΗΣ ΠΕΝΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Κατὰ τὴν 29 Ἰανουαρίαν, ἡμέραν Σάββατον καὶ
ὄραν 6 μ. μ. ἀρχίζον ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Φι-
λολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ αἱ διὰλέξεις τῆς Ἐται-
ρείας Βυζαντινῶν σπουδῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ γίνονται ἐν
τῷ αὐτῷ χώρῳ καθ' ἕκαστον Σάββατον, ὄραν 6-7 μ.
μ., μὲ ἐλευθέραν εἴσοδον.

Θὰ ὁμιλήσωσιν οἱ κύριοι :

Σ. Μενάρδος. Περὶ συναξαρίων καὶ συναξαριστῶν.
Κ. Ράδος. Περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπό-
λεως ὑπὸ τῶν Φράγκων.

Α. Κούζης. Περὶ ἱατρικῆς καὶ δεισιδαιμονίας κατὰ
τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους.

Γ. Σωτηρίου. Περὶ τῶν μεσαιωνικῶν μνημείων τοῦ
Γερακίου.

Ἄνθ. Παπαδόπουλος. Περὶ τῆς τύχης τῶν Ἑλλή-
νων ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Τούρκων.

Φ. Κουκουλές. Περὶ Πτωχοπροδορίου.

Α. Ὁρλάνδος. Περὶ τῶν Χριστιανικῶν μνημείων
τῆς Ραβέννης.

Ν. Καλογερόπουλος. Περὶ τῆς Χριστιανικῆς γλυ-
πτικῆς καὶ ἰδία τῆς ἐν Ἀθήναις.

Γ. Τυπάλδος. Περὶ ἱπποτικῶν ταγμάτων καὶ οἰκο-
σήμεων.

Σπ. Θεωδωρόπουλος. Περὶ τῶν μνημείων τοῦ Μι-

στρά.

Ἰ. Βογιατζῆς. Περὶ τῶν Ἑλλήνων καθολικῶν καὶ
τῶν σχέσεων αὐτῶν πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους.

Γ. Τσοκόπουλος. Περὶ Στεφάνου Σαχλίτη καὶ τοῦ
κόσμου καὶ ἡμιόσμου τῆς Κρήτης κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ Α. ΣΟΦΙΣΤΗΣ

(Τὸ ξεχείλισμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ γιὰ ἓνα
ἔργο τέχνης ποῦ φθάνει ὡς τὴν ἄκρη τῆς πέν-
νας καὶ γράφεται δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ κρι-
τικῆ)
Γ, Μ.

Ὁ κ. Σοφιστῆς—ἓνας νέος κοιτητῆς—μᾶς
ἔδωκε πρὸ καιροῦ ἓνα κομψότατον τόμον γεμά-
τον ἀπὸ καλαισθησίαν μὲ τὰ πρῶτα σονέτα του.

Μὲ ὄλον τὸν κίνδυνον νὰ πειράξω τὴν ἡρε-
μον ταπεινοφροσύνης τοῦ φίλου συγγραφέως
—αὐτὴν ποῦ διακρίνει ὄλους ἐκείνους ποῦ ἐρ-
γάζονται ὄχι γιὰ τὴν ἐπίδειξιν ἀλλὰ γιὰ τὴν
Τέχνην—ἐλπίζω ὅτι οὗτος θὰ μὲ συγγω-
ρήσῃ, ἂν πρόκειται νὰ θεωρηθῶ γύρω ἀπὸ
τὴν ὥραϊαν καὶ ἀθόρυβον ἐργασίαν του.

Τὰ σονέτα αὐτά, ὄρμιοι καρποὶ μιᾶς ἀνωτέ-
ρας σκέψεως καὶ μιᾶς βαθυτέρας μελέτης, ὄρμα-
σαν εἰς τὸ δένδρον τῆς κλαστικῆς εὐγενικότη-
τος, καὶ ἐτραγγήθησαν ἀπὸ ἓνα τεχνικώτατον
χέρι ἀπὸ μιὰ μουσικοθρεμμένην ψυχὴν, ἡ ὅποια
περισσότερον τὰ ἐτραγουδῆσεν ἢ τὰ ἐσκέφθη.
Ἔτσι ἐξηγεῖται γιὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀναγνώ-
στου τὰ τραγοῦδια αὐτὰ προκαλοῦν, ὡς πρῶ-
τον, τὸ μουσικὸν αἶσθημα τὸ ὁποῖον πεταλου-
δίξει γύρω ἀπὸ ἓνα τετραγωνισμένον μαθημα-
τικῶς ρυθμὸν, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ μιὰ τόσον
προσεκτικὴ ῥίμα.

Μέσα στὴν ἁρμονίαν αὐτὴν τῆς συμμετρίας
ἡ ἐξελιγμένη σκέψις τοῦ κοιητοῦ σκορπᾷ τὰ
λουλούδια τῆς τὰ ὁποῖα ἐξήτησε μέσα ἀπὸ τὴν
ἐκλεπτοτέραν ἀνθισθὴν τῶν κήπων τῆς μελέτης
καὶ ἀφήκε νὰ λουλουδίξουν σὲ συμμετρικότητα
στῆσι τοὺς, τοὺς ὁποῖους ἀρωματίζει τὸ μῦ-
ρον μιᾶς ἀνωτέρας ἀγάπης καὶ μιᾶς ἀπόμακρης
μελαγχολίας.

Εἶναι ἀλήθεια τόσο δύσκολο τὸ διάλεγμα
μέσα ἀπὸ τὸ ὄραϊο αὐτὸ περιβόλι ὥστε πέραν
ἓνα δίχως ἐπιλογή :

ΜΕΘΗ

Εἶνε καιρὸς νὰ ξαναἰδοῦμε ὃ φίλοι,
Τὴ νεότητά μας γλυκεῖα μὲσ' ἀπ' τὸ πλάϊ
τῆς σηκωμένης κούπας νὰ γελᾷ
μὲ λεῦκα ἀπᾶν' στὸ φρεῖδι κα' ἁγιοφύλλι

Να κελαιδᾶν θὰ νοιώσουμε στὰ χεῖλη
 Ὑμνοῦ τοῦ Θεοῦ μύρα θ' ἀχνοβολᾷ
 Τὸ πνευμά μας καὶ σὶ ἄχραντα πελάη
 Τῆς λήθης θὰ πνιγούν καημοὶ μας χίλιοι

Κι' ὄντας ὁ Ρήγας στὰ νερὰ βυθίσει
 Μὲ ματιῶν χρυσοῦνᾶμα, νέο μεθύσι
 Θὰ μᾶς φιλέψει ἡ νύφη ἡ Κασταλία

Θὲ νὰ ἰδοῦμε τὸ δεῖλι νὰ μᾶς νεύει
 Καὶ μέσα μας ἀργὰ νὰ ζωντανεύει
 Φρικῆς ἀπολλωνίας μελαγχολία.

Γ. ΜΑΡΑΝΤΗΣ

ΡΟΔΑ

[Πολλοὶ εἶναι οἱ πεθαμένοι ἀγαπημένε μου].

Τῶνα βαθύ ναι κόκκινο
 ποῖο κόκκινο εἶναι τᾶλλο,
 σκυμμένο λὲς κι' ἀνήμπορο
 στὴ μέση τὸ μεγάλο!

Ῥόδα ποῖο χέρι θέλησε
 καὶ σώνει' ἡ ζωὴ σᾶς;
 Πῶς νοιώθω τὸ παράπονο
 πῶχετε στὴ ψυχὴ σᾶς!

Καὶ χάνεσθε σὲ μιὰ γιορτῆ
 (στολίδι τοῦ καιροῦ σᾶς!.)
 Τὶ κλάψες ἔκαμα γιὰ σᾶς
 στὴν ὥρα τοῦ χαμοῦ σᾶς!

Μεσολόγγι 1921

Τάσος Μανιάς

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

[Στὴν ἀγαπημένη μου Κ. Δ.]

Ἀῦριο γιορτάζεις καὶ γὼ θάμαι μακρὰ σου. Χαρ-
 οῦμενη θὰ δέχσαι ὅλων τῆς θεμεῖς εὐχῆς καὶ
 γὼ λυπημένος ὄλο ἐσένα θὰ συλλογίζωμαι, ὄλο
 γιὰ τὴν εὐτυχία σου θὰ παρακαλῶ. Μ' ἀγαπᾶς ἀρα
 γε πάντα τόσο πολὺ ὅσο πρὶν γιὰ νάχω τὴν παρη-
 γοριὰ πῶς κι' ἐσὺ ὅλη τὴν ὥρα ἐμένα θὰ θυμᾶσαι,
 καὶ τὴν ἐλπίδα πῶς γρήγορα, πάλι τὰ ἀγαπημένα
 χεῖλη σου θὰ σφιζοῦν ἠδονικὰ μὲ τὰ δικά μου; Σοῦ
 στέλλω αὐτὰ τὰ λίγα λουλούδια, πού τᾶχω γεμί-
 σει καὶ μὲ θερμὰ φιλιά καὶ μὲ μικρὰ δάκρυα.
 Ἐγετα ὅλη τὴ μέρα στὴ καρδιά σου. Ἡ χαρὰ, ἡ
 εὐτυχία, ἡ ἀγάπη θὰ σοῦ προσφέρωνται μαζὺ μὲ τὸ
 ἄρωμά τους. Θὰ τὰ φιλάς καὶ θὰ τὰ νοιώθης ὕγρα

ἀπ' τὰ δάκρυά μου, θὰ κλαῖς ἀπάνω σ' αὐτὰ καὶ
 τὰ φιλιά πούχω γλυκὰ ἀκουμπισμένα θὰ σοῦ σκου-
 πίζουν τὰ ὄμορφα μεγάλα μάτια σου. Κι' ἡ τόσο
 ἀληθινὲς εὐχῆς μιᾶς μεγάλης ἀγάπης θὰ σὲ κάνουν
 πολὺ εὐτυχισμένη, θὰ σοῦ δείξουν πόσο ἡ ζωὴ εἶν'
 ὄμορφη ἅμα ἀγαπώντας ἀγαπιέσαι πολὺ καὶ πι-
 στά. Καὶ θὰ μαθαροῦν γλήγορα γιὰ νὰ σοῦ δώσουν
 νὰ καταλάβῃς πῶς ἂν κι' αὐτὰ θὰ εἶναι πάντα δι-
 κά σου, γιὰτὶ πάντα δίκος σου θὰ εἶναι καὶ αὐτὸς
 πού σοῦ τὰ στέλνει, ὁμῶς δὲν ἔχουν τὴν ἀπαίτησι
 καὶ ἀπὸ σένα νὰ τ' ἀγαπᾶς αἰώνια, γιὰτὶ χάνουν
 τ' ἄρωμά τους. Ἀγάπησε κι' ἄλλα, ἔπειτα, ἀγά-
 πησε καινούριο ἄρωμα, ζήτησε νέα εὐτυχία. Εἶθε
 πάντα νὰ τὴν βρῖσκις ἀφθονῶς.

ΝΕΑΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ Β. ΜΕΤΩΠΟΝ

II

ΣΤΗ ΦΛΟΓΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΜΟΥΕΖΙΝΗΣ

Τὰ εἰδῶλα κ' οἱ βίωμοι εἶνε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.
 Μὰ τὴν μυστικοπάθειά τους τὴν φυλάσσουν ἀποκλει-
 στικῶς γιὰ τοὺς Τούρκους.

Καὶ ὁ Μουεζίνης ἐναλλάσσει μορφὰς διὰ μεταπτώ-
 σεως ἀπὸ τοῦ χαρωποῦ εἰς τὸ σκυθρωπὸν ἀναλόγως τῆς
 μαντικῆς υποστάσεως τῶν εἰδῶλων.

Μέσα στὴ Νίκαια πού χαρωπὴ παίζει μὲ τὰ ἀνά-
 λαφρα κύματα τῆς Ἀσκανίας λίμνης τὰ Τζαμιὰ λευ-
 κάζοντα φαντάσματα πέρουν φανταστικὰς ἀποχρώσεις
 μὲ τὸ γέμισμο τοῦ ἡλίου καὶ σκορπίζον πύρινα μαλά-
 ματα στὴ δόσι. Ἡ Νίκαια ὑπνωτισμένη σὲ ληθαργικὸ
 ὕπνο τῆς πέρνει φανταστικὴ ὄψις καὶ προδιαθέτει τὴν
 ψυχὴν γιὰ μυστικοπάθεια.

Μέσα σὲ Γκιὼς-Ντεπέ τζαμί ὄλοι οἱ συνεργοὶ τοῦ
 ἀνταρτικοῦ ἐπιτελείου τοῦ Χαλίτ Μολᾶ συνεδριάζουν.
 Ἐρχεται ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς καὶ οἱ πιστοὶ τοῦ Ἄλλᾶγ
 προσγεδιάζουν πῶς θὰ βράψουν τὸν τουρκικὸ πληθυσμὸν
 σὲ αἷμα τοῦ διέθρου. Βαρέθυμος ὁ Μουεζίνης ἀνα-
 θαίνει τὰ σκαλιὰ τοῦ μιναρὲ γιὰ νὰ πρᾶξῃ πρὸ κοντὰ
 τὸ Θεοῦ του. Στὸ μέτωπό του εἰνεζωγραφισμένη ἡ θλί-
 ψις καὶ ἡ κατῆφεια. Ὅλους τοὺς πατριώτας του τοὺς
 ἔχει θάψει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χεῖρα κτυπημένους ἀπὸ
 ἑλληνικὸ βόλι. Ὅλη ἡ Νίκαια ἔχασε τὴν εἰρηνικὴν ζωὴν
 τῆς καὶ τώρα γυρίζει τὰ βουὰ φεύγοντας τὸ ἑλληνικὸ
 τηλεβόλο. Ἡ πείνα, ἡ γδύματα, ἡ ἀϋπνία τοὺς ἔχει
 κάνει σκελετοὺς, δραπέτας κάποιου ζωντανοῦ νεκροτα-
 φείου. Ὅλα αὐτὰ περνοῦνε σὰν τὴ κινηματογραφικὴ
 ταινία σὲ μυαλὸ τοῦ Μουεζίνης π' ἀναβαίνει τὸν ἀνή-
 πορο τοῦ Γολγοθᾶ τὸ μιναρὲ του.

Καὶ διαλογίζεται.

Δὲν εἶναι ὁ Ἄλλᾶγ μαζὺ μας. Πάει πλειὰ ἡ πα-

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΝ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον εἰς τὸ Χρηματιστήριον
 Ἀθηνῶν ἐγένοντο ἀρκετὰ ἀγοραπωλησιαί, σημειώσα-
 σαι σημαντικὴν διακυμάνσιν τῆς ἀξίας τῶν διαφόρων
 μετοχῶν.

Οὕτως αἱ μετοχαὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλ-
 λάδος ἐσημείωσαν ἀξίην 1000 περίπου δραχμῶν
 ἐκάστη, λόγῳ τῶν μεγάλων κερδῶν τὰ ὅποια ἐπραγμα-
 τοποίησεν ἡ Τράπεζα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Τὰ εἰς χρυσὸν Ἐθνικὰ Λάνετα ἐσημείωσαν ὡσαύτως
 ἀξίην τῆς τιμῆς τῶν σημαντικῶν καὶ ἰδίᾳ αἱ ὁμολο-
 γαί τοῦ Δανείου τῶν 500 ἑκατομμυρίων τοῦ 1914,
 κερδίσασι 50 περίπου δραχμάς ἀπὸ τῆς τιμῆς τῶν
 τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ παρελθόντος μηνός.

Αἱ διάφοραι λοιπαὶ Τραπεζικαὶ ἀξίαι ἐσημείωσαν
 καὶ αὐταὶ τάσιν πρὸς ὕψωμὸν κερδίσασι μερικὰς μο-
 νάδας ἀπὸ τῆς τιμῆς τῶν τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ
 Δεκεμβρίου 1921.

Σχετικῶς στάσιμος καὶ εἰς σταθεροτέρας τιμὰς ἔμει-
 ναν αἱ διάφοραι βιομηχανικαὶ ἀξίαι, μὴ ὑποστᾶσαι με-
 γάλαν διακυμάνσιν παρὰ τὰς συνήθως παρατηρουμέ-
 νας ἐκ τῆς προσφορᾶς ἢ τῆς ζητήσεως αὐτῶν.

Ἐξ ἀντιθέτου ἐκεῖναι μόνον αἱ ὅποια ὑπέστησαν
 σχετικὴν ὑποτίμησιν· εἶναι αἱ Ἀτμοπλοικαὶ ἀξίαι ὑπο-
 τιμηθεῖσαι κατὰ 10 ο)ο περίπου ἐκ τῆς τιμῆς τῶν τε-
 λευταίων ἡμερῶν τοῦ λήξαντος μηνός.

Ἐν γένει λόγῳ τῆς γενικῆς ἀνωμάλου καταστάσεως
 ἢ κερδοσκοπία ἐτήρησε στάσιν ἐφικτικὴν ἀναμένουσα
 νὰ ἐράσῃ εὐθὺς ὡς εἰς τὸν πολιτικὸν ὀρίζοντα ἀναφανῆ
 ἀκτίς τῆς πορείας ἣν θέλουσι λάβῃ τὰ οἰκονομικὰ καὶ
 ἔθνικὰ ἡμῶν ζητήματα.

(Ἐκ τοῦ Χρηματιστικοῦ γραφείου Γ. Δ. Ζέπου).

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Ἐπιμελητεία Στρατοῦ Γραφεῖον IV

Ἀνακηρύττει ὅτι :

Ἐκτίθεται εἰς δημόσιον μειοδοτικὸν διαγω-
 νισμὸν διὰ προφορικῶν προσφορῶν ἢ προμή-
 θεια ἑκατὸν (100) κιβωτίων Ταμείου Ἀρχείου.

Ὁ διαγωνισμὸς ἐνεργηθῆσεται τὴν 28ην Ἰα-
 νουαρίου ἐ ἔτους ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὠραν
 10—12 π. μ. εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς IV Γραφεῖον
 Ἐπιμελητείας ἐνθα εἰσὶ κατατεθειμένοι καὶ οἱ
 σχετικοὶ ὄροι συμφωνιῶν, ὧν οἱ βουλόμενοι
 δύνανται νὰ λάβωσι γινῶσιν προσερχόμενοι καθ'
 ἐκάστην 11 1)2—12 1)2 π. μ.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 14ῃ Ἰανουαρίου 1922

Ὁ Ὑπουργὸς
 Ν. Θεοτόκης

λητ Τουρκία, ἡ ἐνδοξὴ Τουρκία τοῦ Μουράτ ποῦ μὲ
 μιὰ φούχτα πισοτὸς ὀρωμένη ἀπὸ τὸ Τουράνκατέκτησε
 ὄλον τὸν κόσμο.

Ἡ πράσινη παντιέρα μας καθήνησε πλειὰ ἕνα
 ἀθῶο κορμί πού ξεσχίζεται μεσ' τ' ἀγκάθια στὴ αἰ-
 σχρῆ φυγῆ τοῦ σηματοφόρου.

Οἱ ἄνδρες μας ἔχασαν τὸ πολεμικὸν τους μένος καὶ
 ξεχνώντας τοὺς προγόνους τῶν δὲν μποροῦν ν' ἀντικρύ-
 σουν τὴν λόγῃ τῶν Γκιαούρηδων πού ἀλύπητα τοὺς
 ξεσχίζει τῆς σάρκες. Ὁ Ντουρᾶς μας γκρεμίζεται ἀπὸ
 πόλι· σὲ πόλι καὶ τὸ θεῖο σύμβολό μας στὸν οὐρανὸ ἡ
 σελήνη χάνεται μέρα τῆς μέρας.

Ἀνεβαίνει ὁ Μουεζίνης τὰ σκαλιὰ τοῦ μιναρὲ καὶ ἡ
 καρδιά του κτυπάει δυνατὰ καὶ παραγμένα, γιὰτὶ κά-
 ποιο κακὸ συναίσθημα προμηνύεται νὰ ξεσπάσῃ στὴν
 καρδιά του.

Φθάνει στὴ κορφῆ. Ὁ ἥλιος πού ἀνάβει φωτιῆς
 μέσα στὰ νεκρὰ νερὰ τῆς Ἀσκανίας εἶνει κάποια θεῖα
 ὄψις στὴ Νίκαια πού νωχελῆς σὰν Ἀσιατικὴ Καρυάτης
 καθρεφτίζεται στὴ λίμνη καὶ ντύνεται τὰ χρυσάφια τῆς
 δύσεως, στέκεται· ἐνεὸς ὁ Μουεζίνης πρὸ τῆς φατανομα-
 γορικῆς καὶ ἀφρανάστου μεγαλοπρεπείας. Τὰ ἀπαίσια
 συναίσθημα πού κατακλύζουν τὴ ψυχὴν του ἀρχίζουν
 νὰ ἀποσύρονται εἰς ὀργιῶδη χορὸν πρὸ τοῦ θαυμασίου
 δραματισμοῦ. Βουλώνει τ' αὐτιά του καὶ μὲ ὀλίγη δό-
 σιν ἐνθουσιασμοῦ ἀρχίζει νὰ σκορπᾷ σὲ μεταλλικὸς
 ἦχος τὸ ἔνθεο τραγούδι τοῦ Μωάμεθ.

—Λιᾶί—Λάχ Ἰλια—λάχ.

Οἱ ἦχοι στοδιλίζονται καὶ ὁ ἀντιλαλὸς τους σκορπί-
 ζεται χαρωπὸς σὲ μαγεμένον ὄπτασιασμὸ τῆς Νικαίας.

Δὲν προφθάνει νὰ τελειώσῃ τὸν ὕμνον τοῦ ὁ Μουεζί-
 νης. Ὁ ἥλιος ζηλότυπος πέρνει μαζὺ του τὰ χρυσάφια
 κ' ἕνα μαῦρο πέπλο φερουρίζει πάνω ἀπὸ τὴ πόλι σὰν
 νὰ θέλῃ νὰ τὴν χιονίσῃ στὴ σκοτεινιά καὶ στὴ μαυρίλα.

Ἐνα σκιῶδες μισοφέγγαρο προβάλλει σὲ στερέωμα
 τόσο ἰσχνὸ τόσο καχεκτικὸ πού φλογίζει τὰ μάτια τοῦ
 Μουεζίνης καὶ μὲ μανία βλέπει ἐξαφανιζόμενον ἀπὸ τὸ
 στερέωμα τὸ ἱερὸ σύμβολο τῶν Σελτσουκιδῶν. Ἡ φωνὴ
 του στοχαιώνεται στὸν ὀπτρισματικὸν ὁ ὕμνος του κόβει
 τὸν ἀντιλαλὸν τοῦ στὰ μαυρισμένα νερὰ τῆς νεκρολι-
 μνης. Κατεβαίνει σκυθρωπὸς καὶ βαρῦθυμος ὁ Μουεζί-
 νης τὰ σκαλιὰ τοῦ Γολγοθᾶ. Μέσα σὲ τζαμί ὁ Χαλίτ-
 Μολᾶ ἀναπτύσσει ὀνειρώδεις ἐπελάσεις κατὰ τῶν Γκια-
 οῦρηδων πού καρφωμένον στὶς λοφοσειφῆς τοῦ Σιάχ
 Ντάγ περιμένουν ἀνυπόμονα νὰ συντρίψουν τὴν τουρ-
 κικὴ φυλὴ. Εἶναι ὁ προσπονημένος Γκιώνης τῶν ἐθνι-
 κῶν τουρκικῶν δικαίων. Οἱ τοῖχοι τοῦ Γκιὼς-Ντεπέ-
 τζαμί συνηθισμένοι ν' ἀντιλαλοῦν μεγάλα λόγια καὶ με-
 γαλειωδέστερα τουρκικὰ ὄνειρα ἀκούνε μὲ κατῆφεια
 τὸν πρῶην θριαμβευτικὸν Μουεζίνην νὰ ψελίζῃ μὲ φωνὴ
 ἔτοιμοθανάτου.

—Τὸ φεγγάρι χάθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Ἦλθε τὸ τέ-
 λος τῆς φυλῆς μας!

ΠΑΝΟΣ ΟΙΣΤΡΗΛΑΤΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Ἐπιμελητεία Στρατοῦ Γραφεῖον II
Διακηρύσσει

Ὅτι διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας προκηρύσσει διαγωνισμὸν διὰ τὴν προμήθειαν 200.000 ὀκτάδων λίτους, ἐδωδίου τὴν 19ην (δεκάτην ἐνάτην) Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 11 1)2—12 π. μ. ἐν τῷ ὄψις ἄνω II Γραφείῳ Ἐπιμελητείας ὅπου εἰσὶν κατατεθειμένοι οἱ σχετικοὶ ὄροι συμφωνιῶν καὶ δύνανται οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Ἀθῆναι τῇ 24ῃ Ἰανουαρίου 1922
Ὁ Ὑπουργὸς
Ν. Γ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Ἐπιμελητεία Στρατοῦ Γραφεῖον II
Διακηρύσσει ὅτι :

Ἐκτίθεται εἰς δημόσιον μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν ἐνεργηθῆσόμενον διὰ προφορικῶν προσφορῶν τὴν 10ην Φεβρουαρίου 1922 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 11—12 ἐν τῷ IV Γραφείῳ Ἐπιμελητείας ἢ κατασκευὴ 300.000 τριακοσίων χιλιάδων τηλεκίον ἀγγλικοῦ τύπου δι' ἑρέας τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῇ βάσει δείγματος τῆς Στρατ. Ὑπηρεσίας ἢ τῆ προμήθεια 300.000 τριακοσίων χιλιάδων τοιούτων κατασκευασθῆσόμενων δι' ἑρέας τῶν προμηθευτῶν ἐπὶ τῇ βάσει δείγματος ἑρέας αὐτῶν καὶ ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐπισημοῦ δείγματος.

Οἱ ὄροι συμφωνιῶν τοῦ ὄψις ἄνω διαγωνισμοῦ εἰσὶ κατατεθειμένοι παρὰ τῷ IV Γραφείῳ Ἐπιμελητείας ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν, προσερχόμενοι καθ' ἑκάστην 11 1)2—12 1)2 π. μ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24ῃ Ἰανουαρίου 1922
Ὁ Ὑπουργὸς
Ν. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Φιλικὴ Συντροφία Μεσολόγγιον. Τὰ ἀπασταλλέντα ποιήματα ἐκρίθησαν ἀκατάλληλα πρὸς δημοσίευσιν. Εἶνε ἀνάγκη πολλὰς ἐργασίας ἀκόμη μὴν εἶσθε ἀνυπόμονοι. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἔχετε μέσα σας τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς τέχνης δὲν θὰ ἀπογοητευθῆτε ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἀσθηρότητα. Το ἐναντίον. **Δα' Ἐλ. Κ. Πειραιᾶ.** Ἀκατάλληλον. Στείτετε καλλίτερον· Κον Ι. Π. Θὰ δημοσιευθῆ βραδύτερον.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Διακηρύσσει ὅτι.

Ἐκτίθεται εἰς δημόσιον μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν ἐνεργηθῆσόμενον ἐν τῷ III Γραφείῳ Ἐπιμελητείας διὰ προφορικῶν προσφορῶν τὴν 7ην Φεβρουαρίου 1922 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 11-12 ἢ προμήθεια τῶν Δημοσίων ἔργων τῶν κάτωθι εἰδῶν ὄγκου.

400,000 τετρακοσίων χιλιάδων ἀτομικῶν ἀντισκίτων πλήρων καὶ

150,000 ἑκατὸν πενήκοντα χιλιάδων ὑδροδοσιῶν Ἐπίσης τὴν 8ην Φεβρουαρίου 1922 ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 11-12 ἢ προμήθεια

300 Τριακοσίων λεβήτων λόχου μετὰ καλύμματος καὶ 150 ἑκατὸν πενήκοντα λεβήτων οδλαμοῦ μετὰ καλύμματος.

Οἱ ὄροι συμφωνιῶν τῶν ὄψις ἄνω διαγωνισμῶν εἰσὶ κατατεθειμένοι παρὰ τῷ III Γραφείῳ Ἐπιμελητείας, ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν, προσερχόμενοι καθ' ἑκάστην 11 1)2 12 1)2 π. μ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18ῃ Ἰανουαρίου 1922

Ὁ Ὑπουργὸς
Ν. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δημοπρασίας διὰ τὴν προμήθειαν ἐλαστικῶν συμπλαγῶν ἐλαστικῶν καὶ ἀεροθαλάμων.

Διακηρύσσει ὅτι.

Μὴ παρουσιασθέντος οὐδενὸς μειοδότη κατὰ τὸν ἐνεργηθέντα ἐπαναληπτικὸν μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν τῆς 15ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. διὰ τὴν προμήθειαν ἐπισόστων ἐλαστικῶν, συμπλαγῶν ἐλαστικῶν καὶ ἀεροθαλάμων διαφόρων διαστάσεων πρὸς χρῆσιν τῆς Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας, ἐπαναλαμβάνεται οὗτος τὴν 20 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11-12 π. μ. ὑπὸ τοῦς αὐτοῦς ὄρους καὶ συμφωνίας, τροποποιηθέντος μόνον τοῦ ὄρου ὡς πρὸς τὴν προθεσμίαν τῆς πληρωμῆς τῆς προμηθείας.

Ἀθῆναι τῇ 28 Ἰανουαρίου 1922.

Ὁ Ὑπουργὸς
Ν. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Ἐπιμελητεία Στρατοῦ
Γραφεῖον II

Διακηρύσσει

Ὅτι διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας προκηρύσσει διαγωνισμὸν διὰ τὴν προμήθειαν 200.000 ὀκτάδων λίτους ἐδωδίου τὴν 1ην (δεκάτην ἐνάτην) Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 11 1)2-12 π. μ. ἐν τῷ ὄψις ἄνω II Γραφείῳ Ἐπιμελητείας, ὅπου εἰσὶ κατατεθειμένοι οἱ σχετικοὶ ὄροι συμφωνιῶν καὶ δύνανται οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Ἀθῆναι τῇ 24ῃ Ἰανουαρίου 1922.

Ὁ Ὑπουργὸς
Ν. Θεοτόκης

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Ἐπιμελητεία Στρατοῦ—Γραφεῖον II
Διακηρύσσει

Ὅτι ἀκυρωθέντων τῶν διαγωνισμῶν τῆς 21ης εικοστῆς πρώτης Δ'βρίου π. ἔ. διὰ τὴν προμήθειαν 600.000 ὀκ. γεωμήλων καὶ 22 εικοστῆς Δευτέρας Δ'βρίου π. ἔ. διὰ τὴν προμήθειαν 200.000 ὀκ. ἐλαιῶν ἐπαναλαμβάνονται οὗτοι ὡς κάτωθι.

1) Διὰ τὴν προμήθειαν 600.000 ὀκ. γεωμήλων τὴν 18 δεκάτην ὀγδόην Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 11 1)2—12 π. μ.

2) Διὰ τὴν προμήθειαν 200.000 ὀκ. ἐλαιῶν τὴν 22 εικοστὴν δευτέραν Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 11 1)2—12 π. μ.

Οἱ ὡς ἄνω διαγωνισμοὶ ἐνεργηθήσονται εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Διεύθυνσιν Γραφείον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ.

Ἀθῆναι τῇ 8ῃ Ἰανουαρίου 1922.

Ὁ Ὑπουργὸς
Ν. Γ. Θεοτόκης

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ ΚΑΙ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Προκηρύσσει δημόσιον μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν διὰ τὴν προμήθειαν τῶν κάτωθι εἰδῶν :

1) Τὴν 11ην ἑλευσομένου μηνὸς Φεβρουαρίου ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 4—6 μ.μ. διὰ τὴν προμήθειαν ἑκατῶν χιλιάδων μέτρων ὑφάσματος χαλὶ βαμβακεροῦ.

2) Τὴν 12ην ἑλευσομένου μηνὸς Φεβρουαρίου ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 4—6 μ.μ. διὰ τὴν προμήθειαν

ἑκατῶν χιλιάδων μέτρων ὀθόνης βαμβακίνης σκελεῶν ὑποδυτῶν καὶ

3) Τὴν 12ην ἑλευσομένου μηνὸς Φεβρουαρίου 4—5 μ.μ. διὰ τὴν προμήθειαν πεντακοσίων χιλιάδων φακέλων ἐσωτερικῶν ἀρχείου.

Οἱ ὄροι συμφωνιῶν τῶν ἄνω προμηθειῶν εἰσὶ κατατεθειμένοι εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς Γραφεῖον Διευθύνσεως Χωροφυλακῆς καὶ Δημοσίας Ἀσφαλείας, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν προσερχόμενοι καθ' ἑκάστην 9—12 π.μ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἰανουαρίου 1922.

Ὁ Ὑπουργὸς Σ. ΣΤΑΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Διαγωνισμὸς Γραφῶν παρὰ τῷ Διακρητίῳ Ἄρτης καὶ τοῖς Δασονομείοις Φλωρίνης καὶ Ἀλμυροῦ.

Τὴν 14ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐνεργηθήσεται διαγωνισμὸς πρὸς κατάληψιν ἀνὰ μίαν θέσιν γραφῶν παρὰ τῷ Διακρητίῳ Ἄρτης καὶ τοῖς Δασονομείοις Φλωρίνης καὶ Ἀλμυροῦ.

Π ρ ο σ ὶ ν τ α. Τὸ πρωτότυπον ἢ κεκυρωμένον ἀντίγραφον ἐνδεικτικοῦ β' τάξεως Γυμνασίου, ἄλλης ἐμοταχοῦς Σχολοῦς ἢ ἀπολυτήριον τῶν αὐτῶν Σχολῶν ἢ τὸ Πανεπιστημιακὸν εἰσιτήριον.

Πληροφορίαι παρέχονται εἰς τὸ παρὰ τῷ ὑπουργείῳ Γεωργίας (Τμῆμα Προσωπικοῦ) ἢ παρὰ τῷ ὄψις ἄνω Γραφείῳ.

Ὁ ἐπὶ τῆς Γεωργίας Ὑπουργός.

Κ. ΤΕΡΤΙΠΗΣ

ΟΙΝΟΙ

ΒΟΥΤΡΥΣ

ΚΟΝΙΑΚ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΟΙΝΟΙ

ΜΑΡΚΟ

ΟΙΝΟΙ

ΜΕΓΑΣ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

PRINTEMPS

Δ. ΚΑΙ Φ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Τὸ τελειότερον κατ'ἀστέγημα

γυναικείων εἰδῶν

Ἐσπερόρουχα διὰ προῖκα.

ΤΑΠΗΤΕΣ ΠΕΡΣΙΚΟΙ

ἌΔΕΛΦΩΝ ΒΑΪΑΝΟΥ

Πλατεὰ Κολοκοτρῶν

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ & ΣΙΑΣ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἐν Ἑλλάδι Χαρτοπωλείων.

Ἐπισκεπήτε στυγαίως

Α. ΔΕΝΑΞΑ & ΣΙΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 12

Ἐποθῆκαι χάρτου

Παντὸς εἶδους γραφῆς, γραφομηχανῶν, περιδικῶν, ἀλληλογραφίας, λευκὰ καὶ χρωματιστά.

Τυπογραφικὰ Καταστήματα
Τμήματα ἰδιαιτέρα ἐκτιπώσεως συγγραμμάτων καὶ περιδικῶν.

Πώλησις γραφομηχανῶν

Διδασκαλία—Ἀντίγραφα

Ἐπισκεναὶ

Ἄδης Στυδίου 11

ΤΥΠΟΣ Ρ. ΑΛΕΞΙΟΥ & ΣΙΑ

18 ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 18

ΑΘΗΝΑΙ